

[1972 ஆகஸ்ட் 23]

மாண்புமிகு சட்டமன்றத் தலைவர் : திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் சொன்னது “சஜ்ஜஷன்” தான் ; “அல்லிகேஷன்” இல்லை. “சஜ்ஜஷன்” தான் சொன்னார்.

5. அரசினர் சட்ட முன்வடிவுகள்.

(1) தமிழ்நாடு 1972ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுதல்), நான்காம் திருத்த சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 33/1972).

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தலைவர் அவர்களே, “சட்டப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ்நாடு 1972ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) நான்காம் திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு @ (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 33/1972) ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும்” என்று முன்மொழிகிறேன்.

தமிழ்நாடு 1961ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தில் (நில உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) (தமிழ் நாடு சட்டம் 58/1961) கண்டுள்ள விலக்குகள் குறித்து மறு ஆய்வு செய்வதற்காக அமைக்கப்பட்ட மன்ற இரு அவைகளின் உறுப்பினர்கள் அடங்கிய குழு பால் பண்ணை அல்லது கால் நடை வளர்ப்புக்காகப் பயன்படுத்தப்படும் நிலங்கள் குறித்து, மேற்படி சட்டத்தின் 73 (X) பிரிவில் வழங்கப்பட்டுள்ள விலக்கை நீக்குமாறு பரிவுரை செய்துள்ளது. அக்குழுவின் பரிவுரையை அரசு ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது.

பால் பண்ணை அல்லது கால்நடை வளர்ப்பு ஆகியவற்றிற்காகப் பயன்படுத்தப்படும் நிலங்கள் தொடர்பாக அளிக்கப்பட்டிருந்த விலக்கை நீக்கியதன் விளைவாக, நிலவாரியத்தின் அலுவலர்கள், மேற்படி சட்டத்தின் 31-வது பிரிவின்கீழ், மலைத் தோட்டங்களுக்கு கிடையே விரவியுள்ள அல்லது அவற்றை ஒட்டியுள்ள நிலங்களுக்கு மட்டும் அனுமதி வழங்கும் அளவிற்கே வரையறுக்கப்படும். எனவே நிலவாரியத்தின் அமைப்பை மாற்ற அரசு முடிவு செய்துள்ளது.

தமிழ்நாடு 1972ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்த இரண்டாவது திருத்தச் சட்டத்தால் (நில உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) (தமிழ்நாடு சட்டம் 20/1972) திருத்தப்பட்டுள்ள தமிழ் நாடு 1961ஆம் ஆண்டு

@ 104-110ஆம் பக்கங்களில் இணைப்பு III ஆக அச்சிடப் பட்டுள்ளது.

தமிழ்நாடு 1972 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு 43
உச்சவரம்பு கட்டுதல்) நான்காம் திருத்த சட்ட முன்வடிவு
(சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 33/1972)

1972 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. ப. உ. சண்முகம்]

நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தின் (நில உச்சவரம்பு கட்டுதல்) (தமிழ்நாடு சட்டம் 58/1961) 5-வது பிரிவு (5) உட்பிரிவின்கீழ், 5 பேருக்கு மேற்பட்ட ஒரு குடும்பம் உயர்ந்த அளவு 40 ஸ்டேண்டர்டு ஏக்கர் நிலத்தை வைத்திருக்கலாம். இந்தப் பேரளவு நிலப்பரப்பான 40 ஸ்டாண்டர்டு ஏக்கரை 30 ஸ்டாண்டர்டு ஏக்கராகக் குறைக்க முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. அதாவது, 5 பேர் அல்லது அதற்குக் குறைந்த நபர்களைக் கொண்டுள்ள குடும்பத்திற்கு அனுமதிக்கப்பட்டுள்ள பரப்பளவைப்போல் இது இரு மடங்காகும்.

தமது வாழ்நாளில் நிலத்தைப் பராதீனம் செய்வதற்கு உரிமையின்றி, ஆனால் அந்நிலத்தை அனுபவிக்க உரிமை பெற்ற ஒருவர், மேற்படி சட்டத்தின் 3-வது பிரிவு (28) பகுதியில் சொல்லியிருக்கிறபடி வரையறுக்கப்பட்ட உடைமையாளரல்ல என்று உயர்நீதி மன்றம் தீர்ப்பளித்துள்ளது. எனவே, தமது வாழ்நாளில் ஒரு நிலத்தை அனுபவிக்க உரிமை உடையவர், அந்நிலத்தைப் பராதீனம் செய்வதற்கு உரிமையற்றவர் என்று சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும் அவர் அந்நிலத்தில் வரையறுக்கப்பட்ட உரிமையாளர் எனக்கருதப்படுவார் என்கிற வகையில் இப்பிரிவைத் திருத்த முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இத்திருத்தம் தமிழ் நாடு 1961ஆம் ஆண்டு 58-வது சட்டம் செயலுக்கு வந்த நாளான 6—4—1960ஆம் நாளிலிருந்து செயலுக்கு வரும். இச்சட்டத்தின் காரியத்திற்காக, நபர் ஒருவர் வைத்திருந்த யாதேனுமொரு நிலப்பரப்பு எந்தவொரு காரணத்திற்காகவேனும், அவர் வைத்திருக்கும் மொத்த நிலப்பரப்பளவிலிருந்து நீக்கிவிடப்பட்டிருந்தால், இச்சட்டத்தின் கீழ் முடிவு செய்யப்பட்ட ஒரு நேர்வை மீண்டும் திறப்பதற்கு எந்த அதிகார மன்றத்திற்கும் தற்போது அதிகாரமளிக்கவில்லை. எனவே, ஒருவர் வைத்துள்ள மொத்த நிலப் பரப்பில் குறிக்கப்படாமல் நீக்கிவிடப்பட்ட நிலங்களைக் குறித்த நேர்வுகளை மீண்டும் எடுத்துக்கொள்ளும்படி அதிகார மளிக்கப்பட்ட அதிகாரிகளுக்குக் கட்டளையிட, நிலக் கமிஷனருக்கு அதிகாரம் அளித்துப் புதிய விதித்துறை ஒன்றைக் கொண்டுவருவது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது.

உச்சவரம்பு அளவுக்குமேல் நிலம் வைத்துள்ள ஒருவர் 90 நாட்கள் கால அளவிற்குள் தன்னுடைய விவரக் கணக்குகளை அனுப்புவதற்கு 8 (i) பிரிவு அனுமதியளிக்கிறது. வரைவு அறிவிப்பு வெளியிடப்பட்டுள்ள நிலத்தில் பற்றுள்ள ஒருவர் தமது

44 தமிழ்நாடு 1972 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுதல்) நான்காம் திருத்த சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 33/1972)

[திரு. ப. உ. சண்முகம்] [1972 ஆகஸ்ட் 23]

ஆட்சேபணையை 60 நாட்களுக்குள் தெரிவித்துக்கொள்வதற்கு 10 (5) பிரிவு அனுமதியளிக்கிறது. கையகப்படுத்தப்பட்ட நிலத்திற்கு இழப்பீடு கோரும் நபருக்கு 50 (2) பிரிவு 60, 30 நாட்கள் அவகாசமளிக்கிறது. இழப்பீட்டை முடிவுசெய்கிற வரைவுப்பட்டி குறித்து ஆட்சேபணை தெரிவிக்க 50 (3) (அ) பிரிவு 60, 30 நாட்கள் அவகாசமளிக்கிறது. கையகப்படுத்தப்பட்ட நிலம் குறித்து உரிமை கோர அந்நிலத்தை அடமானம் பெறுபவர் அல்லது தம்முடைய உரிமையில் வைத்துள்ளோருக்கு 51 (1) பிரிவு 90 நாட்கள் அவகாசமளிக்கிறது. நிலத்தை வைத்திருப்போர் அதிகாரமளிக்கப்பட்ட அதிகாரியின் முடிவுக்கு எதிராக நில நடுவர் மன்றத்திடம் மேல் முறையீடு செய்து கொள்ள 78 (1) பிரிவு 60 நாட்கள் அவகாசமளிக்கிறது. மேற் சொன்ன பல்வேறு விதித்துறைகளின்கீழ் விவரக் கணக்குகள் ஒப்படைத்தல், மறுப்புரைகளைத் தெரிவித்தல் ஆகியவற்றிற்காகத் தற்போது அனுமதிக்கப்பட்டுள்ள கால அளவு மிகவும் அதிகமெனக் கருதப்படுகிறது. இதனால் ஒவ்வொரு நேர்விலும், சட்ட நடவடிக்கைகளைத் தாமதப்படுத்தி, இச்சட்டத்தைச் செயல்படுத்துவதில் கால தாமதம் ஏற்படுகிறது. எனவே, 51 (1) பிரிவைத் தவிர ஏனைய பல்வேறு பிரிவுகளின்கீழ் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ள கால அளவை 30 நாட்களாகக் குறைப்பதென்றும், 51 (1) பிரிவின் கீழ் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ள கால அளவை 60 நாட்களாகக் குறைப்பதென்றும் முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

நில நடுவர் மன்றத்தின் மறு ஆய்வு அதிகார வரம்பு குறித்த சட்டத்தின் தற்போதைய 82ஆவது பிரிவை விட்டுவிடவேண்டுமென்றும், மேற்சொன்ன பிரிவின்கீழ் கூறப்பட்டுள்ள பொருள்கள் குறித்த மறு ஆய்வு வரம்பு அதிகாரத்தை நிலக் கமிஷனரிடம் ஒப்படைப்பதென்றும் முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

கையகப்படுத்தப்படுகிற உபரி நிலத்தின் பரப்பளவு அதிகமாக அதிகமாக, இழப்பீட்டுத் தொகையின் அளவு படிப்படியாகக் குறைந்து கொண்டே வரும் என்ற வகையில் இழப்பீட்டுத் தொகை வழங்கப்பட வேண்டுமென்று 23—7—1972-ல் புது டில்லியில் நடைபெற்ற முதலமைச்சர்கள் மாநாட்டில் முடிவு செய்யப்பட்டது. தமிழ்நாடு 1961ஆம் ஆண்டு 58வது சட்டத்தின் விவர அட்டவணை III -ல் தற்போதுள்ள விதித்துறை, நிகர ஆண்டு வருமான மடங்கின் அடிப்படையில் இழப்பீட்டுத் தொகை கணக்கிடப்படுவதற்கு வகை செய்கிறது. நியாயக் குத்தகைத் தொகையிலிருந்து

தமிழ்நாடு 1972 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு 45
உச்சவரம்பு கட்டுதல்) நான்காம் திருத்த சட்ட முன்வடிவு
(சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 33/1972)

1972 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. ப. உ. சண்முகம்]

நிலவரியைக் கழித்தால் கிடைக்கும் தொகையே நிகர ஆண்டு வருமானமாகும். நிலத்தின் பரப்பளவு அதிகமாக அதிகமாக இழப்பீட்டுத் தொகையின் அளவு குறைந்து கொண்டே வரும் வகையில் இழப்பீட்டுத் தொகையைக் கணக்கிடுவதற்காக விவர அட்டவணை III பகுதி Iல் 6-வது பத்தியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள படித்தரங்களை மாற்றியமைப்பதென்றும் முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. கையகப்படுத்தப்பட்ட நிலங்களின் இயல்பான மொத்த விளைச்சலைக் கணக்கிடுவதற்காக, தமிழ்நாடு 1955ஆம் ஆண்டு விவசாய வருமான வரிச் சட்டத்தின்கீழ் (தமிழ்நாடு சட்டம் எண் 5/1955) நிலச் சொந்தக்காரரால் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கும் கணக்கில் காட்டியுள்ள மொத்த விளைச்சல் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப்படும் என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இச்சட்டத்தின்கீழ் கையகப்படுத்தப் படும் யாதேனும் ஒரு கட்டிடம், இயந்திரம், இயந்திரத் தொகுதி முதலியவற்றிற்கு வழங்கப்படவேண்டிய இழப்பீடு, அத்தகைய கட்டிடம், இயந்திரம், இயந்திரத் தொகுதி ஆகியவை குறித்து 18 (1) பிரிவின்கீழ் அறிவிப்பு வெளியான நாளில் குறிக்கப்பட்டுள்ள மதிப்புக் கேற்ப வழங்கப்படும் [1961ஆம் ஆண்டு வருமான வரி சட்டத்தின் (மத்தியச் சட்டம் எண் 43/1961) விதித்துறைகளுக்கேற்ப முடிவு செய்யப்பட்டது]. இழப்பீடு நிர்ணயம் குறித்து திருத்தியமைக்கப் பட்ட விதிமுறை திருத்தச் சட்டம் வெளியாகும் நாளிலிருந்து அதாவது, திருத்தப்படும் இச்சட்டம் வெளியாகும் நாளுக்குப் பின்னர் அரசிடம் நிலைபெறும் நிலங்கள் குறித்து இது செயலுக்கு வரும்.

இச்சட்டவரைவு மேற்கண்ட நோக்கங்களை எய்த விழைகிறது.

இச்சட்டவரைவை இம்மேலவை ஏற்று நிறைவேற்றித் தருமாறு, வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

மாண்புமிகு சட்டமன்றத் தலைவர் : முன்மொழியப்பட்ட தீர்மானம் :

“சட்டப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ் நாடு 1972-ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுதல்) நான்காம் திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 33/1972) ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும்”.

46 தமிழ்நாடு 1972 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுதல்) நான்காம் திருத்த சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 33/1972)

[1972 ஆகஸ்ட் 23]

* திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னால் நிலச் சீர்திருத்தத்தைப் பற்றிய ஒரு மசோதாவின்மீது பேசுகிற வாய்ப்பு கிடைத்தது. இன்றைய தினம் மீண்டும் நிலச் சீர்திருத்தத்தைப் பற்றிய ஒரு மசோதா மீது பேசுகின்ற வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது. இன்னும் இரண்டு நாட்கள் கழித்து நிலச் சீர்திருத்தம் பற்றி, பேசுகிற வாய்ப்பு இன்னொரு மசோதாவின் மீது கிடைக்குமென்று நினைக்கிறேன். சென்ற முறை சட்டமன்றம் நடைபெற்றபோது—ஏப்ரல் மாதத்தில் என்று நினைக்கிறேன்—ஒரு நிலச் சீர்திருத்த மசோதா கொண்டுவரப்பட்டு குடும்பத்தினுடைய உச்சவரம்பு 60-லிருந்து 40 ஆக ஆக்கப்பட்டது. தற்போழுது நம் முன்னுள்ள மசோதாவின் மூலம் 40 ஏக்கர் 30 ஏக்கராக மீண்டும் குறைக்கப்படுகிறது. அடிக்கடி இப்படி நிலச் சீர்திருத்த மசோதாக்களின் மீது பேசுகிற வாய்ப்புக்களை அரசாங்கம் கொடுத்துக்கொண்டே இருக்கிறது. பேசுகிற வாய்ப்புக்களுக்காக நான் வருத்தப்படவில்லை.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : பேசுகிற வாய்ப்பு கிடைக்காமல் இருந்தால் வருத்தப்படவேண்டும்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : பேசுகிற வாய்ப்புக்காக நான் வருத்தப்படவில்லை. இப்படி அடிக்கடி நில உச்சவரம்புச் சட்டத்தில் குறுகிய காலத்தில் மாறுதல் செய்யப்படுவதற்காகத்தான் வருந்துகிறேன்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : திருத்தம் ஒன்று கொடுத்திருக்கிறீர்களே, அதை முன் மொழியுங்கள்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : பொது விவாதம் என்ற அடிப்படையில் திருத்தத்தை முன் மொழியவில்லை.

Sir, I hereby move the following amendment : " For the motion ' That the Bill be taken into consideration ' substitute the following, namely, ' That the Bill be referred to a Select Committee consisting of 15 members' (The names of the members to be given later) ஆகவே தலைவர் அவர்கள் குறிப்பிட்ட மாதிரி இப்போது அடிக்கடி கொண்டு வரப்படுகிற சீர்திருத்த மசோதாக்களின் மீது பேசுகிற வாய்ப்புகள் கிடைக்கிறது என்பதற்காக மகிழ்ச்சியடைந்தாலும், இந்த நாட்டிலே இருக்கிற 70 சதவிகிதத்தினர் நிலத்தை நம்பியிருப்

1972 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

பவர்கள் என்ற நிலைமையை எண்ணிப் பார்க்கிறபோது அவர்களுக்
காக நான் வருத்தப்பட நேரிடுகிறது. ஏனெனில் ஏதாவது ஒரு நிரந்
தரமான நிலைமை அவர்களுக்கு எப்போது உருவாகும் என்றே
தெரியவில்லை. ஒவ்வொரு கூட்டத் தொடரிலும் ஏதாவது ஒரு நிலச்
சீர்திருத்தச் சட்டத்தை அரசு கொண்டு வந்து அவர்கள் தங்கள்
நிலைமையைப் பற்றி ஒன்றும் புரிந்துகொள்ள முடியாத சூழ்நிலையை
இந்த அரசு ஏற்படுத்திக்கொண்டு இருக்கிறது. அதிலும் முக்கியமாக
இன்னொன்றையும் நான் சொல்வேன். இந்த மாதிரி மசோதாக்கள்
கொண்டு வருகிறபோது 1, 2, 3, 4 என்று நாளுக்கு ஒரு மசோதா
வாகக் கொண்டு வராமல் இந்த மசோதாக்களையெல்லாம் ஒருமிக்க
வைத்து, ஒரே மசோதாவாக கொண்டுவந்தாலும் கூட அதைப்
பற்றிப் பேசுவதற்கும், அபிப்பிராயங்கள் சொல்வதற்கும் வசதியாக
இருக்கும்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தலைவர் அவர்களே, நாம்
கொண்டு வந்திருக்கிற இந்த மசோதாக்கள் எல்லாம் இருக்கிற இந்த
நிலச் சீர்திருத்தத்தை அடிப்படையில் மாற்றுவதாக இல்லை. நிலச்
சீர்திருத்தத்தில் உள்ள பல்வேறு விலக்குகளை ஆராய்ச்சி செய்து
கொண்டிருக்கிறோம். அதனால் பாதிக்கப்படுகிறவர்கள் 70 சதமானம்
என்று நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் குறிப்பிட்டது போல் இல்லை.
நிலம் வைத்திருக்கிறவர்கள் எவ்வளவு பேர் இருக்கிறார்களோ,
அவர்கள் தான் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். இந்த விதி விலக்கால்
எவ்வளவு பேர் அதிகம் நிலம் வைத்திருக்கிறார்களோ அவர்கள்தான்
பாதிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதற்காக
அரசாங்கம் வருத்தப்படுவதற்கில்லை. கொடுக்கப்பட்டிருந்த விதி
விலக்கை எப்படி எப்படி, எதை எதை ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டுமோ
அதை அதை ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டே வருகிறோம். அதனால்தான்
ஒவ்வொரு திருத்தமாகக் கொண்டுவருகிறோம் என்பதற்காகச்
சொன்னேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, நிலம் வைத்திருப்
போரைப் பாதிக்க இந்த மசோதா கொண்டுவரப்படுகிறது என்று
சொல்லும்போது 70 சதவிகித மக்கள் நாட்டிலே ஏராளமானவர்கள்
நிலத்தை நம்பி வாழ்கிறார்கள் என்பதையும் நாம் கவனத்தில்
கொள்ள வேண்டும். ஒருமித்த மசோதாவாகக் கொண்டு வந்தால்
அது நல்ல முறையில் இருக்கும், இந்த மாதிரி அடிக்கடி கொண்டு

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்] [1972 ஆகஸ்ட் 23]

வந்தால் அது நல்லது அல்ல என்பதையும் நான் மீண்டும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இன்னொரு விஷயத்தையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நிலத்தைப்பற்றி அரசுக்கும் ஒரு நிரந்தரமான எண்ணம் இருப்பதாகவும் எனக்குத் தெரியவில்லை. ஏனென்றால் சென்ற முறை இந்த அவையில்—60 ஏக்கராக ஒரு குடும்பத்திற்கு இருந்ததை 40 ஏக்கராக மாற்றினார்கள். பிறகு இந்த அவையிலே, இப்போது 40 ஏக்கரை 30 ஏக்கராக மாற்றுகிறோம். எனவே 3 மாதத்திற்கு ஒரு முறை, 4 மாதத்திற்கு ஒரு முறை இந்த மாதிரி மாறுதலைக் கொண்டு வருவது நல்லதல்ல என்கிற ஒரு அபிப்பிராயத்தைத் தான் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த மசோதாவைப் பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் பேரவையிலே குறிப்பிட்டு, எதற்காகக் கொண்டுவரப் பட்டிருக்கிறது என்பதை எடுத்துச் சொன்னார்கள். அந்தக் கருத்துக்களின் அடிப்படையில் நான் அறிகிறவகையில் மூன்று காரணங்களுக்காக இந்த மசோதா கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. ஒன்று ஒரு குடும்பத்திற்கு 40 ஏக்கராக இருந்த நிலத்தை 30 ஏக்கராகக் குறைக்க இந்த மசோதா வழி வகுக்கிறது. இரண்டாவது உபரி நிலத்தின் நஷ்ட ஈட்டின் அளவைக் குறைக்க இந்த மசோதா வழி வகை செய்கிறது. மூன்றாவதாக, பாதிக்கப்பட்டவர்கள் மனுக்கள் செய்து கொள்ளும் காலத்தை ஆறு மாதத்திலிருந்து மூன்று மாதமாக இம் மசோதா குறைக்கிறது. மனுக்களின் காலம் ஏன் குறைக்கப்படுகிறது என்பதற்கான விளக்கத்தை அமைச்சர் சொன்னார்கள். இருக்கிற நிலங்களை விரைவாக எடுப்பதற்கு இந்த அரசாங்கம் காலத்தைக் குறைத்துக்கொண்டு வருகிறது என்று அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். மிக முக்கியமானதாக நான் கருதுவது உபரி நிலங்களுக்கு தற்பொழுது கொடுக்கப்பட இருக்கும் நஷ்ட ஈடு பற்றியதாகும். இம் மசோதாவின் முக்கியமான அடிப்படை இந்த நஷ்ட ஈட்டைப் பற்றியது என்பது என்னுடைய கருத்தாகும். இதன் மீது நான் ஒரு சில வார்த்தைகளைப் பேச விரும்புகிறேன். இப்பொழுது குடும்ப உச்சவரம்பை 40-லிருந்து 30 ஏக்கராகக் குறைப்பதால் பெரிதாக யாரும் பாதிக்கப்பட மாட்டார்கள் என்பது அமைச்சர் அவர்களுக்கும் தெரியும். அரசு ஏதோ ஒரு பெரிய சோஷலிசத் திட்டத்தைக்கொண்டு வந்து விட்டதாக பல பேர் நினைக்கக்கூடும். முதலில் 60-லிருந்து 40 ஏக்கராக குடும்ப உச்சவரம்பைக் குறைத்தார்கள், மீண்டும் 3 மாதத்தில் 40-லிருந்து 30 ஏக்கராக குறைத்திருக்கிறார்கள் என்று பார்க்கிறவர்களுக்கு ஆயிரக்கணக்கான நிலச் சுவாந்தார்கள் இதனாலே அவதியுறப் போவதைப் போன்ற ஒரு

1972 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

பிரமையை பத்திரிக்கைகள் மூலமாக ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அதனாலே அரசியலுக்கு லாபமாக இருக்கலாமே தவிர, யாருக்கும் எந்தவிதமான நஷ்டமும் ஏற்படப்போவதில்லையென்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்தக் குறைப்பின் காரணமாக தமிழ்நாட்டிலே உள்ள நிலச் சுவான்தாரர்களில் நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் கூட பாதிக்கப்படுவார்களா என்ற சந்தேகம் எனக்கு ஏற்படுகிறது. என்னிடம் பேசியவர்களில் பலர் இப்படி ஒரு சட்டம் வருவதால் யார் பாதிக்கப்படப் போகிறார்கள் என்று கேட்டார்கள். ஏன் பாதிக்கப்படப் போவதில்லை என்ற காரணம் எனக்கும், அமைச்சர் அவர்களுக்கும் நன்கு தெரியும். அந்தக் காரணத்தை நான் இங்கே விரிவாக சொல்லத் தேவையில்லை.

அடுத்தபடியாக, இந்த மனுக்களுடைய காலக் குறைப்பைப் பற்றி அமைச்சர் சொன்னார்கள். இந்தக் காலக் குறைப்புக்குக் காரணம் விரைவாக நிலச் சீர்த்திருத்தத்தைக் கொண்டு வருவதற்கு என்றும், அதற்காகவே இந்த மாதிரி காலத்தைக் குறைக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். ஆனால், இந்த மனுக்களுடைய காலவரையறையின் காரணமாகவே உபரி நிலம் விரைவாக எடுக்கப்படவில்லை என்று யாராவது சொன்னால் அதை நான் நம்பத் தயாராக இல்லை. காரணம் என்னவென்றால், தலைவரவர்களே, 1961-லேயே ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். 1961-ல் கொண்டு வந்த சட்டத்தின்படி, இன்றைய தினம் என்னிடத்தில் இருக்கிற புள்ளிவிவரப்படி மொத்தம் 6,835 உடமைகள் பரிசீலிக்கப்பட்டன. அந்த 6,835 உடமைகளில் இன்னும் பரிசீலிக்கப்பட்டு முடிவு செய்யப்படாத உடமைகள் 446 ஆகும். கடந்த 11 ஆண்டுகளில் இன்னும் 7 சதவிகிதம் உடமைகள் முடிவு செய்யப்படாமல் இருக்கின்றன என்று புள்ளி விவரங்கள் தெரிவிக்கின்றன. அமைச்சரவர்கள் சொல்லக் கூடும். நிலச்சுவான்தார்கள் வழக்குக்குப் போய்விட்டார்கள், எனவே என்ன செய்வது, அதனால் முடிவு செய்யவில்லை என்று. அதில் வழக்குகளுக்குப் போன உடமைகள் எத்தனை என்று பார்க்கிறபோது 748 உடமைகள்தான். மொத்தம் உள்ள உடமைகள் 100 என்று வைத்துக்கொண்டால் அதில் 11 சதவிகித உடைமையாளர்கள்தான் வழக்குக்குப் போயிருக்கிறார்கள். பாக்கி உள்ள 89 சதவிகித உடைமைகாரர்களைப் பொறுத்தவரையில் அரசாங்கம் அவர்களுடைய உபரி நிலங்களைக் கைப்பற்றக்கூடிய நிலைமை இருந்தது. எனினும் 89 சதவிகிதம் பாக்கி என்று பார்க்கிறபோது—அதிகாரிகள் கணக்குகளைப் புரட்டுவதைப் பார்க்கிறேன்—அதாவது மூன்று மாதங்களுக்கு முன்புவரை

50 தமிழ்நாடு 1972 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுதல்) நான்காம் திருத்த சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 33/1972)

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்] [1972 ஆகஸ்ட் 23]

அரசாங்கத்தின் கணக்குப்படி, எனது புள்ளிவிவரத்தில் 2 ஆயிரம், 3 ஆயிரம் ஏக்கர் ஏற்றத்தாழ்வு கூட இருக்காது, நேற்றைய தினத்தைப்போல என்று கருதுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக 1970-ல் சீர்திருத்தம் கொண்டு வந்தோம். அது கொண்டு வந்து இன்றைய தினம் கிட்டத்தட்ட 2½ ஆண்டு ஆகிறது. என்ன நடந்திருக்கிறது என்று பார்த்தால், 73,194 உடமைகளை உபரி நிலம் எடுப்பதற்காக தி.மு.க. அரசு ஆராய்ந்தது. காங்கிரஸ் அரசு மாதிரி கால தாமதம் செய்யாமல் மிகவும் விரைவாக இயங்குகிற இந்த அரசு, சுறுசுறுப்பாக உபரியை இதற்குள் எடுத்திருக்கும் என்று நினைத்தேன். ஆனால் இந்த 73,194 உடமைகளிலே 50,790 உடமைகள் பற்றிய ஆய்வு இன்னும் முடிவடையவில்லை. எனவே, மொத்த உபரி நிலங்களில் 80 சதவிகித நிலங்கள் இன்னும் ஆராயப் படவில்லை. பாக்கி உள்ள நிலங்களைப் பொறுத்து, 1,265 உடமைகளுக்கு டிராப்ட் ஸ்டேட்மென்ட் போட்டார்கள். இவை மொத்த உடமைகளில் 2 சதவிகிதம். இன்னும் ஒரு உடமைக்குக் கூட நிலத்தை எடுத்துக்கொண்டதாக முடிவு அறிக்கை வெளியிடப்படவில்லை.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தலைவரவர்களே, அதிகப்படி, அதிக பட்ச, அதிகமான நிலம் இருக்கிறது. அதையெல்லாம் எடுப்பது என்று சொன்னார்கள். ஆகவே, மொத்தமாக உபரி வரும், கணக்குப் படி இல்லாமல் கூட இருக்கலாம். கணக்குப் பார்க்க வேண்டியவை பாக்கி இருக்கின்றன. உபரி நிலம் இருக்கிறது. எடுக்காமல் அவர்களிடம் அப்படியே விட்டு வைத்திருக்கிறோம் என்று பொருள் அல்ல. 18 ஸ்டாண்டர்ட் ஏக்கருக்குக் குறைவாக எவ்வளவு நிலம் அவர்களிடம் இருக்கும் என்று அதிகாரிகள் கணக்கு எடுத்தார்கள். இவ்வளவு பேர்கள் இருக்கும் என்று பார்க்கிறார்கள். இவ்வளவு பேர்களுக்கும் உபரி நிலம் இல்லை. 20 ஆயிரம் பேர்களில், 2 ஆயிரம் 3 ஆயிரம் பேர்களுக்குத்தான் உபரி நிலம் இருக்கும். 15 ஏக்கருக்குக் கீழே இருக்கிறார்கள். ஆகவே, மொத்தக் கணக்கைப் பார்க்க வேண்டுமே தவிர, அவர்கள் எல்லாம் உபரி நிலத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற பொருள் அல்ல.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : உபரி நிலமே கிடைக்காமலும் இருக்கலாம் என்ற அபிப்பிராயத்தை அமைச்சர் குறிப்பிட்டதற்காக மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். 30 ஏக்கரை 15 ஏக்கராகக் குறைத்தவுடன்

1972 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

உபரி அதிகமாகக் கிடைக்கும் என்ற அபிப்பிராயம் பலருக்கு இருந்தது. ஆனால் கணக்குப் பார்க்கிற போது, இப்போது கூட உபரி இருக்காமல் இருக்கலாம் என்று அமைச்சர் சொல்கிறார்கள். முன்னால் இருந்த அரசாங்கம் கொண்டு வந்த சட்டத்திற்குப் பிறகும் உபரி அதிகம் இல்லை. இப்போதாவது அதிக உபரி நிலம் கிடைக்கும் என்ற அபிப்பிராயம் எனக்கு இருந்தது. அதுவும் அமைச்சர் அவர்கள் கூறிய பிறகு, உபரி நிலமே இருக்காதோ என்ற அபிப்பிராயம் எனக்கும் ஏற்படுகிறது.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: நண்பர் சுவாமிநாதன் அவையை தவறான திசைக்கு அழைத்துச் செல்கிறார். உபரியே வராது என்று நான் சொல்லவில்லை. நான் சொன்ன 70 ஆயிரம் பேர்கள் நிலம் உபரி வைத்திருக்கிறவர்கள் என்று பொருள் அல்ல. சிலரிடம் இருக்கலாம். சிலரிடம் உபரி நிலம் இல்லாமல் இருக்கலாம். சிலரிடம் குறைவாக இருக்கும் என்றுதான் சொன்னேன். உபரி வந்திருக்கிறது. கணக்குப் பார்த்து, பதில் சொல்லும்போது சொல்கிறேன். மிச்சம் கணக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். 15 ஸ்டாண்டர்ட் ஏக்கர் என்று சொல்லும்போது, உபரி நிலமே வராது என்று அரசாங்கம் நினைக்கவே இல்லை. உபரி நிலம் எடுத்திருக்கிறோம். ஆனால், நான் நேற்றையதினமும், நேற்றைய முன்தினமும் சொல்லியிருக்கிறேன். நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தின் அடிப்படைத் தத்துவமே, எவ்வளவு பேர்களுக்கு நிலம் கொடுத்தோம் என்பதல்ல. எங்களுடைய கொள்கையெல்லாம், எந்த அளவுக்கு அதிகமாக நில ஆதிக்கத்தை ஒழித்திருக்கிறோம் என்பதே தவிர வேறொன்றல்ல. இந்தக் கருத்தோடுதான் இருக்கிறோம்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்: தலைவரவர்களே, உபரி நிலத்தைப் பற்றியோ, எவ்வளவு வருகிறது என்பதை பற்றியோ நான் இந்த மசோதாவால் முக்கியமாகக் கருதவில்லை. தி.மு.க. அரசாங்கம் எவ்வளவு விரைவாக நிலச் சீர்திருத்தத்தை அமுல் செய்திருக்கிறது, என்பதற்காகத்தான் நான் உபரி நிலம் பற்றி குறிப்பிட்டேன்.

இரண்டாவது, நிலப் பிரபுக்கள் ஒழிய வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். இம் மசோதாவின் மூலம் அவர்கள் பாதிக்கப்படவில்லை என்பதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். இம் மசோதாவின் மூலம் பொதுநலத்திற்குரிய அறக்கட்டளைகள்தான் ஒழிக்கப்படுகின்றனவே தவிர, நிலப் பிரபுக்கள் அல்ல என்பது அமைச்சருக்குத் தெரியும். நிலப் பிரபுக்களை ஒழிப்பதை விட்டு, அறக்கட்டளைகளை அழிக்க

52 தமிழ்நாடு 1972 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுதல்) நான்காம் திருத்த சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 33/1972)

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்] [1972 ஆகஸ்ட் 23]

முனைவது சரியல்ல என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நான் சொல்வதெல்லாம், இப்போது இருக்கிற அரசு, முன்னேற்றமாக, விரைவாகச் செல்லக்கூடிய அரசு, நிலச் சீர்திருத்தத்தை அமுல் செய்வதில் முந்தைய அரசைவிட விரைவாகச் செல்லவில்லை என்பது தான். இந்த அரசு கொண்டுவந்த 1971 சட்டத்தின்படி எடுத்த கணக்குகளின்படி 73,194 உடமைகள் உபரி அளிக்கக்கூடும் என்று நிர்ணயம் செய்தார்கள். அந்த 73,194 உடமைகளில் இதுவரையில் பரிசீலனை செய்யப்படாதவை 50,790 ஆகும். எனவே 80 சதவிகிதம் உடமைகள் இரண்டு வருஷமும், அதற்கு மேலும் ஆகியும் பரிசீலிக்கப்படவில்லை. இதுவரை டிராப்ட் ஸ்டேட்மென்ட் வெளியிட்டிருப்பது எவ்வளவு என்று பார்த்தால், 1,260 மொத்த உடமைகளில் 2 சத விகிதம் முடித்திருக்கிறார்கள். “டிராப்ட் ஸ்டேட்மென்ட்” என்பது முதன்முதலாகப் போட வேண்டிய பிரச்சரமாகும். இதற்குப் பிறகு “முடிவான பிரச்சரம்” என்ற ஒன்றின் மூலம் நில உடமையாளர்களிடமிருந்து அரசாங்கம் இவ்வளவு நிலம் எடுத்துக் கொள்ளப்போகிறது—அந்த நிலத்திற்கு இவ்வளவு பணம் கொடுக்கப்போகிறது—எனவே அன்றைய தினத்திலிருந்து உபரி நிலம் அரசுக்கே உடமையாக்கப்பட்டு விட்டது என்று குறிப்பிட்டு, பின்னால்தான் அரசுக்கே நிலம் வருகிறது. கடந்த மூன்று மாதம் வரை, தலைவரவர்களே, ஒரு உடமை கூட இவ்வாறு முடிவு செய்யப்படவில்லை. 1971 சட்டத்திற்குப் பிறகு இதுவரை இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஆகியும் ஒரு உடமைக்குக் கூட இன்னும் முடிவு ஆகவில்லை என்று சொல்கிறபோது, ஏதோ நிலச்சுவான்தார்கள் மூன்று மாதம், ஆறு மாத காலத்தில் கொடுக்கிற மனுவின் காலத்தைப் பாதியாகக் குறைத்து—அப்படிச் செய்யாவிட்டால் ஏதோ குடிமுழுக்கிப்போய் விடுவது போல, அமைச்சர்கள் பேசுவது கருத்துக்கு ஒவ்வாதது என்பதையும், உபரி நிலங்களை எடுப்பதில் காலதாமதம் இருக்குமானால், அது அரசாங்கத்தினாலன்றி, தனிப்பட்டவர்களால் அல்ல என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மனுக்களின் காலத்தைக் குறைப்பதின் மூலம் நிலச் சீர்திருத்த அமுல் தீவிரமாக, விரைவாக நடக்கப் போகிறது என்ற தவறான அபிப்பிராயத்தை நாட்டு மக்களுக்கு அளிப்பது நல்லதல்ல என்ற என்னுடைய கருத்தையும் கூற விரும்புகிறேன்.

இம் மசோதாவின் முக்கிய கருத்து நஷ்ட ஈடு பற்றியதாகும். இந்த மசோதாவில், என்னைப் பொறுத்தவரையில் எப்படி செய்யக் கூடாதோ அந்த அளவில் நஷ்ட ஈடுகள் கொள்கைகள் வழிமுறைகள்

1972 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அரசியல் சட்டத்தின் 25-ஆம் திருத்தம் வந்த பிறகு இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். உதாரணமாக 2 ஆயிரம் ரூபாய் சொத்தை அரசு எடுத்துக் கொண்டால், அதற்கு இரண்டு ரூபாய் நஷ்ட ஈடு கொடுத்து அதையும் 20 ஆண்டுகளில் கொடுக்கக்கூடிய அதிகாரம் தற்சமயம் அரசாங்கத்திற்கு வந்து விட்டதாக அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். அதுவும், எந்தச் சட்டத்தையும் ஒன்பதாம் ஷெட்யூலிலே சேர்த்துவிட்டால் யாரும், எந்த கோர்ட்டிலும் எந்த வழக்கும் செல்லுபடியாகாது என்று அபிப்பிராயம் அரசுக்கு இருக்கிறது. அது உண்மையா, பொய்யா என்பது உச்ச உயர்நீதி மன்றத்தில் இனிமேல் தீர்மானிக்கப்பட இருக்கிற வழக்குகளைப் பொறுத்ததாகும். அந்தப் பிரச்சினைக்குள் தற்பொழுது நான் போகத் தேவையில்லை. முன்பெல்லாம் எவ்வளவு நஷ்ட ஈடு கொடுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள் என்று சொன்னால், வருமானம் 20 ஆயிரமாக இருந்தால், நஷ்ட ஈடு முதல் 5 ஆயிரத்திற்கு 12 பங்கும், அடுத்த 5 ஆயிரத்திற்கு 11 மடங்கும் கொடுத்தார்கள். இப்படி 10, 9 மடங்கு என்று கொடுத்தார்கள். ஆக 20 ஆயிரம் ரூபாய் வரையில் வருமானத்தில் 9 தடவை வரையிலும் அதற்கு மேல் உள்ள வருமானத்திற்கும் 9 மடங்கும் கொடுத்தார்கள். ஆனால், நம்முடைய மாண்புமிகு அமைச்சர் இன்றைய தினம் என்ன செய்திருக்கிறார்கள் என்று சொன்னால், 20 ஆயிரத்திற்கு மேலாக வருகிற வருமானங்களுக்கு 9-ஐ எட்டாகக் குறைத்து, 8-ஐ ஏழாகக் குறைத்து, இப்படி இரண்டு மடங்கு வரையிலே நஷ்ட ஈட்டைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தி இருக்கிறார்கள். ஏன் இதைச் செய்திருக்கிறார் என்பதைப்பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் விளக்கம் சொன்னால் நலமாக இருக்கும். இந்த அரசு நஷ்ட ஈட்டைக் குறைக்க வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. முதலமைச்சர்கள் மாநாடு டெல்லியில் நடந்தது. அந்த மாநாட்டில் இப்படிப்பட்ட, நஷ்ட ஈடு எப்படிக்கொடுப்பது என்று முடிவு செய்தார்கள். அதன் அடிப்படையிலேதான் இதைச் செய்திருக்கிறோம் என்று முதலில் அமைச்சர் சொன்னார்கள். ஆனால், நான் வருத்தத்துடன் சொல்கிறேன், முதலமைச்சர்கள் மாநாட்டில் இம்மாதிரி முடிவு செய்யப்படவில்லை என்பதாக நான் அறிகிறேன். அந்த மாநாட்டில் எடுக்கப்பட்ட முடிவுகள் இரண்டாகும். ஒன்று, தனியார் சொத்துக்களுக்கு என்ன நஷ்ட ஈடு கொடுப்பது என்பது. இரண்டாவது, பொதுவாக இருக்கிற அறக்கட்டளைகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய நஷ்ட ஈடு என்ன என்பது.

[1972 ஆகஸ்ட் 23]

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : நண்பர் அவர்கள் மேற்கொண்டு இதைப்பற்றிப் பேசுவதற்கு முன்பாக விளக்கம் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. முதலமைச்சர் மாநாட்டில் இதுபற்றி முடிவு எடுக்கவில்லை என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அது சரியல்ல. அது ஆலோசனையே தவிர வேறல்ல. அந்த ஆலோசனையை அவர்கள் எடுத்துச் சொல்கிறபோது, எப்படி அந்த “காம்பென்சேஷன்” கொடுக்கவேண்டும் என்பதைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். காம்பென்சேஷன் தொகை அதிகமாக உயர்ந்தால், ஸ்லாப் அடிப்படையில் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று ஒரு முறை சொல்லப்பட்டது. இன்னொரு முறையும் சொல்லப்பட்டது. நிலச் சீர்த்திருத்தத்தை அமுல் செய்யும்போது, நஷ்ட ஈட்டு முறை வைத்திருக்கிறார்கள். அதாவது லாண்ட் ரெவின்யூவை 400, 500, 600 என்று நஷ்ட ஈட்டை “பேஸிக் லாண்ட் ரெவின்யூ மல்டிபிளிகேஷன்” என்ற முறையில் கொடுக்கலாம் என்று நாங்கள் பேசும்போது தெரிவித்தோம். ஏற்கனவே நம் உபரி நிலத்தின் மீது ரூ. 25,000க்கு அதிகமாக நஷ்ட ஈடு கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. இப்படியிருந்தால் “டிஸ்கிரிமினேஷன்” வரும் என்று நாங்கள் தெரிவித்தோம். அப்போது திட்ட அமைச்சராயிருந்தவர் தெரிவித்தார். எப்படி வேண்டுமானாலும் வைத்துக்கொள்ளுங்கள், ஆனால் 10 ஆயிரம் ஏக்கர் நிலம் எடுத்த பிறகு நஷ்ட ஈடு அதிகமாகப் போகாமல் குறைக்கவேண்டும் என்று தெரிவித்தார்கள். இது முதலமைச்சர்கள் மாநாட்டில் தெரிவிக்கப்பட்ட ஆலோசனை, இந்த ஆலோசனையை எல்லோரும் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். முதலமைச்சரும் ஏற்றுக் கொண்டார்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : அமைச்சர் அவர்கள் சொல்கிறபோது மற்ற மாநிலங்கள் எல்லாம் லாண்ட் ரெவின்யூ அடிப்படையை ஏற்றுக்கொண்டதாகச் சொன்னார்கள். எல்லோரும் இதை அப்படியே ஒப்புக்கொண்டார்களா என்பது சந்தேகத்துக்குரியது, எனக்குத் தெரியாது.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : “மல்டிபிளிகேஷன் ஆப் லாண்ட் ரெவின்யூ” முறை தமிழ்நாட்டுக்குத் தேவையில்லை. ஏற்கனவே பாதிப் பேருக்கு நஷ்ட ஈடு தரப்பட்டிருக்கிறது. மற்ற பாதி பேருக்கு அந்த “ஸ்லாப்” அடிப்படையில் கொடுத்தால் பேஸிக் லாண்ட் ரெவின்யூ முறையில் வித்தியாசம் வரும். அது

தமிழ்நாடு 1972 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்த்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு 55 உச்சவரம்பு கட்டுதல்) நான்காம் திருத்த சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 33/1972)

1972 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. ப. உ. சண்முகம்]

சரியாக வராது, அதில் டிஸ்கிரிமினேஷன் கூடாது என்று சொல்லி. எப்படியும் நஷ்ட ஈட்டுத் தொகையை உயர்த்தக் கூடாது, குறைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அதை ஏற்றுக் கொண்டோம்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : லாண்ட் ரெவின்யூ அடிப்படை முறையில் நஷ்ட ஈடு கொடுப்பது என்று சொன்னால், இன்னும் நஷ்ட ஈட்டுத் தொகை குறைவாய் இருக்கும். இப்போது கொடுப்பது ரூ. 2,000 என்று இருந்தால், அது ரூபாய் 200 ஆகக் குறையும். “ஃபர்ரெண்ட்” அடிப்படையில் தற்பொழுது கொடுப்பதாகச் சொன்னார்கள். இது மத்திய அரசின் சோஷலிச அடிப்படையில் இல்லாததால் நம் பாராட்டுதலுக்குரியது. ஆனால் மத்திய அரசின் கொள்கைப்படிதான் நஷ்ட ஈடு இந்த மசோதாவின் மூலம் தரப் படுவதாகக் கூறுவது சரியல்ல.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : நண்பர் எந்த சோஷலிசத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறார் என்பது புரியவில்லை. அவர் சொல்லும்போது சோஷலிசத்தை ஒப்புக்கொள்ளலாம்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : இது மத்திய அரசின் சோஷலிசமா அல்லது தி.மு.க. அரசின் சோஷலிசமா என்பதைத் தங்களுடைய மசோதாவில் எடுத்துச் சொல்லவில்லை. அகில இந்திய அடிப்படையில் இந்த நஷ்ட ஈடு அமையப் பெறவில்லை என்பதைத்தான் கூறினேன்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : இப்போது இந்தத் திருத்தத்தைச் செய்வதற்குக் காரணம், இந்திய நாடு முழுதும் ஒப்புக் கொண்டது, நாம் தனியாக இருக்கிறோம் என்ற பொருளில் அல்ல. லாண்ட் ஸ்லாப் ஸிஸ்டத்தை பல மாநிலங்களில் வைத்திருக்கிறார்கள். இந்தியா முழுவதிலும் அமுலில் இருக்கிற அந்த லாண்ட் ஸ்லாப் ரேட் நம் மாநிலத்திலும் முறைப்படி இருக்கிறது.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, நஷ்ட ஈட்டின் அடிப்படையைப் பற்றிப் பேசுகிறபோது பல மாநிலங்களில் நிலச் சீர்த்திருத்தச் சட்டம் தற்பொழுது கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது. மைசூரில், ஆந்திராவில், மற்ற மாநிலங்களிலும் கொண்டுவரப் பட்டுள்ளது. அந்த மாநிலங்களில் காங்கிரஸ் ஆட்சி நடைபெற்றுக் கொண்டு வருகிறது. மத்திய அரசிலும் அக்கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களே ஆட்சி நடத்துகிறார்கள். நம் மாநில அரசு ஒன்றுதான்

56 தமிழ்நாடு 1972 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுதல்) நான்காம் திருத்த சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 33/1972)

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்] [1972 ஆகஸ்ட் 23]

காங்கிரஸ் அல்லாத கட்சியின் அரசு. அந்த முறையில் இதில் ஒரு மாறுபாடு இருக்கிறது. நிலச் சீர்திருத்தம் மாநில அரசுகள் செய்யக் கூடிய அதிகாரத்திற்குட்பட்டது. நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் அந்த அதிகாரத்தை நம் விருப்பப்படி பிரயோகம் செய்யக்கூடிய முயற்சி தேவை. ஆனால் நான் கேட்பதெல்லாம், முதலமைச்சர்கள் மாநாட்டைப் பற்றிப் பேசும்போது, காங்கிரஸ் மேலிடம் 9 பேர் கொண்ட கமிட்டி அமைத்ததும், அந்தக் கமிட்டியின் அறிக்கை அகில இந்தியக் காங்கிரஸின் பார்வைக்கு வைக்கப்பட்டதும் பிறகு காங்கிரஸ் முதலமைச்சர்கள் மாநாட்டில் பரிசீலனைக்காக வைத்ததும் எனக்குப் பத்திரிக்கையின் மூலம் தெரிய வந்தது. இந்து பத்திரிக்கையில் இதைத் தெரிவித்திருந்தார்கள். அதில் நிலத்துக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லும்போது வருமான அடிப்படையிலா அல்லது வேறு அடிப்படையிலா என்பது சரிவரத் தெரியவில்லை. ஆனால் தனியார் சொத்தாக இருந்தால், அந்தச் சொத்தை எடுத்துக்கொள்ளும்போது கொடுக்கக்கூடிய நஷ்ட ஈடு குறைந்து கொண்டே வரவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். எந்த அளவில் குறைக்கப்படவேண்டும் என்பதற்கு ஒரு “கைட் லைன்” கொடுத்தார்கள். அந்த நிலத்தை எடுத்துக் குத்தகைதாரர்களுக்குக் கொடுக்கிறபோது, அந்தக் குத்தகைதாரர்களுக்கு எவ்வளவு கொடுக்க முடியும் என்ற அளவில், அதாவது அவர்கள் தாங்கக் கூடிய அளவு நஷ்ட ஈடு கொடுப்பது என்று சொன்னார்கள். இரண்டாவது, பொது அறக்கட்டளைகள் என்று சொல்கிறபோது, அவற்றின் உபரி நிலம் “ரிலிஜியஸ் டிரஸ்ட்” என்று சொல்லக்கூடிய மதச் சார்பு உடையவற்றிற்கு கல்வி சம்பந்தமான அறக்கட்டளைகளுக்கும் நல்ல முறையில், அவை தொடர்ந்து இயங்கக்கூடிய அளவில் நஷ்ட ஈடு கொடுக்கப்படவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். “சாரிட்டி டிரஸ்ட்” என்று சொல்லக்கூடிய அறக்கட்டளை இருந்தால் அதைத் தொடர்ந்து நீடிப்பதற்கான முறையில் நஷ்ட ஈடு தொகையை அரசு கொடுக்க வேண்டும் என்றும் சொன்னார்கள். அது மட்டுமல்ல. அரசு கொடுக்க வேண்டிய அந்த நஷ்ட ஈட்டுத் தொகையை மாநில அரசே நிர்ணயம் செய்ய வேண்டும் என்றும் சொன்னார்கள். ஆகவே, இந்த மசோதாவைப் பொறுத்து நஷ்ட ஈட்டுத் தொகையை மத்திய அரசே முடிவு செய்யவில்லை. ஆகவே நஷ்ட ஈடு தொகை பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் சொல்வது சரியான வாதமல்ல. இதில் பரிகாரம் காண மாநில அரசுக்கு அதிகாரம் உள்ளது.

1972 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

“ High Power Committee on land reform, July 5.—In the case of properties of these Institutions which serve a genuine public purpose, suitable financial arrangements may be worked out by the State Government concerned while discriminating compensation so that the service may be continued to be performed even after surplus lands have been taken over ”

இது அறக்கட்டளைக்குக் கொடுக்க வேண்டிய நஷ்ட ஈடு. தலைவர் அவர்கள் அனுமதி கொடுத்தால் இங்கே படிக்கிறேன். நான் இதை அவைத் தலைவரின் அனுமதி பெற்று இந்த சபையின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

“ In the case of lands held by Trusts, Institutions etc., it requires detailed and careful consideration. Any blanket exemption is uncalled for and is likely to be misused. As a rule, no distinction need be made between lands held by individuals or families on the one hand and institutions including trusts on the other ”.

நிலங்களை எடுத்துக்கொள்வதற்கு ஆட்சேபணை இல்லை. தனியார் நிலமாய் இருந்தாலும், அறக்கட்டளை நிலமாயிருந்தாலும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள், ஆனால் எடுத்துக்கொண்ட நிலங்களுக்கு கொடுக்க வேண்டிய நஷ்ட ஈடு, அவை தொடர்ந்து நடக்கக்கூடிய நஷ்ட ஈடாக இருக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். இதைத்தான் முதலமைச்சர்கள் மகாநாட்டில் தெளிவாகச் சொன்னார்கள்.

Suitable financial arrangements may be worked out by the State Government concerned while determining the compensation so that the service may be continued to be performed even after surplus lands have been taken over.

State Governments are to decide the question of exemption for such farms, go-salas, charitable trusts in consultation with the Union Agriculture Ministry.

அதில் என்ன சொல்லியிருக்கிறார்கள்? அறக்கட்டளைகளுக்குள்ள விதிவிலக்குகளை, அனுமதிக்க வேண்டுமா, வேண்டாமா, எந்த விதிவிலக்குக்கு என்ன நஷ்ட ஈடு கொடுக்க வேண்டும் என்பதை எல்லாம் மாநில அரசே முடிவு செய்யலாம் என்று சொன்னார்கள். எனவே, நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் சொன்ன வாதம் சரியானதல்ல என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நாட்டில் இங்கு தனியார் சொத்துக்கள், பொது அறக்கட்டளைகள் என்று இரண்டு

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்] [1972 ஆகஸ்ட் 23]

வகைப்பட்ட நிலங்கள் இருக்கின்றன. இந்தச் சட்டத்தால் யார் பாதிக்கப்படப்போகிறார்கள்? நிலச் சீர்திருத்தம் என்ற பெயரில் 30 ஏக்கருக்கு மேல் உள்ள நிலங்களை எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு நஷ்ட ஈடு கொடுத்துவிட்டார்கள். 99 சதவிகிதம் கொடுத்தாகி விட்டது. 30 ஏக்கரிலிருந்து 15 ஆகக் குறைத்துள்ளதில் உபரி நிலத்தின் வருமானம் 20 ஆயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் வராது. எனவே தனிப்பட்டவர்கள் பாதிக்கப்படப்போவதில்லை. யார் பாதிக்கப்படவிருக்கிறார்கள் என்றால், எந்த அறக்கட்டளைக்கு முதலில் விதி விலக்குக் கொடுத்து, எந்த அறக்கட்டளைகள் நாட்டின் நன்மைக்காக நடக்க வேண்டுமென்று கருதிக் கொண்டிருந்தோமோ, அந்த அறக்கட்டளைகள்தான் பாதிக்கப்படவிருக்கின்றன. அந்த அறக்கட்டளையின் தலையில்தான் கை வைத்திருக்கிறோம். ஒரு கதை சொல்வார்கள். ஒரு வீட்டில் 4 பிள்ளைகள், அவர்களில் எந்தப் பிள்ளை நல்ல பிள்ளை என்று கேட்டார்களாம். அதோ கூரை மீது ஏறிக் கொள்ளி சுத்துகிறானே அவன்தான் இருப்பவர்களிலேயே நல்லவன் என்று சொன்னார்களாம். அதுபோலத்தான் நமது மாநிலத்தில் நாம் நிலத்துக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுப்பது மற்ற மாநிலங்களைவிட நாம் அதிகம் கொடுத்தாலும் அது மிகவும் குறைவானதாகும். பொது அறக்கட்டளைகள் இனி பெரிதும் பாதிக்கப்படப் போகின்றன. அவைகள் கல்லூரிகள், மருத்துவமனைகள் நடத்துகின்றன, இன்னும் பள்ளிகளையும் வைத்து நடத்தி வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு ஆண்டு வருமானத்தைப் போல் 2 மடங்கு வருமானமே நஷ்ட ஈடு என்று தீர்மானித்திருக்கிறோம். இது நிலச் சீர்திருத்தமல்ல. “லாண்ட் கிராப்” என்று சொல்லும் நிலப்பறியை இயக்கமாக கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினர் வெளியே நடத்தினார்கள் அந்த நிலப்பறி இயக்கத்தை, நிலச் சீர்திருத்த மசோதா என்ற முறையிலே சட்டமன்றத்தில் இந்த மசோதாவின் மூலம் அரசு நடத்துகிறது என்று கூறி, கொடுமையான இந்த மசோதாவை நான் கடுமையாக எதிர்க்கிறேன் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

THIRU A. R. DAMODARAN: Mr. Deputy Chairman, Sir, in offering my remarks on this Bill, I shall not take much of the time of this House in indulging in dialectics about the various paths to socialism that to-day State Governments are so anxious to implement all over India. I am aware of the tremendous political pressure on our administrators to introduce ceiling not only on lands but also on urban property and after we have introduced the ceiling

1972 ஆகஸ்ட் 23] [Thiru A. R. Damodaran]

on urban property, we will have a ceiling on industrial wealth, which will limit the number of shares that we can have in industries and ultimately, Sir, we may reach the goal of the Naxalites, where every man is a slave of the State and where private enterprise cannot exist at all. But, as I said, it is not my intention to-day to question these various Acts of socialism excepting to state that our real problem that exists in our villages is not going to be solved by this land ceiling legislation. The Hon. Minister has himself accepted and my Friend Thiru Swaminathan has quoted extensively from records right from the year 1961, how under various land ceiling laws, the amount of land that we expected ran into lakhs of acres, but the actual land that was obtained ran only into thousands of acres. Whatever may be the case, one significant fact will have to be borne in mind in these ceiling legislations and that is, when you reduce a particular holding from 40 acres to 30 acres, the land that is going to be surrendered to the Government is the most inferior quality of land that a particular landholder has on hand. Therefore, Sir, all these land ceiling legislations lose sight of the essential fact that the most inferior quality of land is going to be surrendered by the landowner who, unfortunately, possesses lands in excess of the ceiling limit and that alone is going to be handed over to the landless labourers and to poor cultivating tenants, the amount is going to be recovered from them and the value is to be fixed by the Government. I would, therefore, plead, Sir, with a genuine desire to see that this legislation, which has come to stay, benefits those people, whom it is intended to benefit, that the Government should really start thinking of creating an Agency, whereby when the surplus land is taken over, it can give the necessary inputs and provide the necessary assistance to the tenants or the landless labourers to see that the lands are properly cultivated and the lands are not mortgaged the very next year. I have known of several instances, practical instances when the land was taken over under the Land Ceiling Act and handed over to the tenants. The ownership of this land has changed more than two or three times since they took possession of it only a few years ago. The reason for this is the abject poverty of the agricultural masses and unless Governments are sincere and honest enough to recognise that agrarian reforms are not going to cure agrarian unrest, the only path open for us to prevent violence and bloodshed in our

60 தமிழ்நாடு 1972 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுதல்) நான்காம் திருத்த சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 33/1972)

[Thiru A. R. Damodaran] [1972 ஆகஸ்ட் 23]

rural areas is not by distributing and parcelling out land. My Friend, Thiru Swaminathan, commented very sadly that in 1961, it was 60 acres, in 1970 when Thiru Mathialagan was our revolutionary Finance Minister, he reduced it to 50 acres, in 1972, the Chief Minister announced that the total family holdings would be reduced to 40 acres and now the Hon. the Revenue Minister has brought forth the Bill reducing it to 30 acres. Sir, these are all the expectations. As I said, I definitely expect considering the fact that our population is only 550 million now and it is expected to reach thousand million by 2000 A.D., that the land ceiling will be possibly half an acre or one acre, if we go along these progressive lines of socialism that we have adopted. The basic solution, Sir, cannot be arrived at even if you reduce it to 10 acres. I can assure the Hon. Minister that he will not get any surplus land because the families that existed without any children 15 years ago have 5 children now, some of them would have attained majority and they will each get their individual share. It is going to be an extremely difficult task and I sympathise honestly with the Government because while their motivation is very good, I am afraid in actual practice, we are not going to gain anything substantial by the land ceiling legislation, excepting as the Hon. Minister said, the destruction of privilege in our villages and a feeling of satisfaction that landlords have been eliminated from our life. Sir, this is one point of view. The other point of view is that landlordism exists not only in land, it exists in industry, it exists in urban wealth and it exists also in politics. Have we been able to get rid of party bosses so easily? Even to-day, it is very difficult for us to withstand the tremendous political landlordism of some great political leaders in our country. I do not think I have to remind this State Government of the tremendous fight that they are having with other sections in this regard. I would only like to say that while it is a point of view, the feeling naturally arises amongst other sections of the people, where all this is going to end.

With that brief comment about reduction in land ceiling, I would pass on to the other items contained in this Bill. Sir, provision has been made for the removal of exemption under dairy farming and poultry farming. As far as I know, we do not have any big dairy farms or poultry farms in our State like Cavanter's

1972 ஆகஸ்ட் 23] [Thiru A. R. Damodaran]

in Himachal Pradesh or Aarey Milk Colony or other private dairy farm or big poultry farm in Delhi. I dare say that we will be able to manage with the 15 standard acres in order to have these dairy farms and poultry farms. But if the real object of this legislation is to see that surplus land is available for distribution to landless labourers, may I ask the Hon. Minister why the Department of Animal Husbandry has a thousand acre dairy farm in Chinnasalem under the Government auspices? I have visited the farm. I am not saying that we should take away the lands, but I would like to understand the philosophy of Government having one thousand acres for a dairy farm, for a sheep breeding farm in Chinnasalem, and out of this 1,000 acres, less than 100 acres is under cultivation and occupation by the Government themselves. Are they setting a good example for the big landlords of our State? When they do not utilise 900 acres of land which could be distributed to approximately 300 or 400 families of landless labourers, why should a State farm have thousand acres, Sir? I can understand it if they are utilised. In Australia, in dairy farms where we have cows, milch cows, the intention is that maximum amount of pasture land should be given so that the feeding cost could be cut as far as dairy is concerned. That was the principle by which pasture land was assured to dairy. I would suggest that Government investigate the possibility of cutting down their holdings in some of the big dairy farms, which are not really necessary, and of distributing them to the landless labourers in that area. May I also refer to another interesting idea that has been mooted not now but by the former Chief Minister Dr. Annadurai in 1967 when he visited Cuddalore? I remember he had a discussion with the then District Collector about the starting of what he termed, agricultural estates on the model of industrial estates. Sir, as we drive from Ulundurpet to Tiruchirappalli or even from Kallakurichi to Salem, thousands of acres of cultivable waste lands are allowed to go waste without any form of cultivation. If we could display the same amount of energy as we spend on introducing land ceiling legislation, on the development of agricultural estates, a very great service would have been rendered to the landless labourers of our State. If we could select 6 farms of 2,000 acres each and if the Government could get the help of commercial firms, which are beholden to Government, like the Hindustan Earth Movers in providing bull

[Thiru A. R. Damodaran] [1972 ஆகஸ்ட் 23]

dozers, like Larsen & Toubro in providing tube wells and if we could develop these industrial estates and keep them as model estates, we could distribute them to more than 15,000 families in our State and show a good way for the rest of India to follow. I would, therefore, suggest very sincerely that the development of big agricultural estates on the model of industrial estates that are developed in Ambattur and other places should be encouraged. The Government spend over 5 to 6 crores of rupees in developing industrial estates like Ambattur and that is distributed to various industries on a long-term basis, repayable in 15 years. Why should it not be possible for us to develop this idea in so far as the agricultural estates are concerned? Sir, my Friend Mr. Swaminathan has referred to the other salient features of the Bill; one is that the time taken to file claims, etc., has been reduced drastically. Well, Sir, I do not think this will expedite in any way the surrender of surplus land but it is done with good intentions, I would only plead that there should be sufficient safeguards to see that people who are affected by such a legislation have an opportunity to be heard and the time available should not be telescoped to such an extent that it is impossible for them to submit their returns. It is not merely a question of filing of claims but it is a question of filing a proof to show what the net annual income is and all these things may take time. I, therefore, consider that the time-limit made available to those who would be affected by this legislation should be sufficiently flexible so that difficulties may not be created in the implementation of the Act. Sir, the most drastic provision of this Bill relates to the compensation that is payable for the surplus lands that are taken over. Sir, I am very much worried about the provision because, as has been pointed out, I do not think this reduction in compensation is going to affect individuals as much as it is going to affect educational and charitable Trusts. Only day before yesterday, we passed another Bill whereby we said that educational institutions like polytechnics, schools, colleges, etc., would have only about 40 to 25 acres depending upon the extent, and that the balance of land would be taken over by the Government. Sir, the compensation that has been fixed is no compensation at all, it is highly illusory. Twice the net annual income is payable and even in an acre of land we get about Rs. 200 or 250 as net annual income. If we are going to pay Rs. 500 to the charitable institutions and

1972 ஆகஸ்ட் 23] [Thiru A. R. Damodaran]

educational institutions, how are these institutions going to run? Only to-day I read in the newspaper a criticism that has been made of our educational institutions that donations are being collected by various institutions for admission. While I do not condone the collection of donation, may I also point out one genuine difficulty that exists in trusts that have been created 50 or 60 years ago like Pachiappa's Charities and which are to-day operating about 9 or 10 educational institutions? Sir, the income derived from the original endowment that has been given, has not expanded. It has remained almost static. In no country in the world are the college fees at the level prevailing in our State. They are so not only in our State but in India. In Oxford and Cambridge and in the Universities of Durham, Kent, Liverpool, Manchester and any University in U.K. in socialistic Britain, the average college tuition fees for an Arts student is £ 450 and here we fix fee of 75 and 80 rupees and expect our educational institutions to run on a no-profit-no-loss basis. I think it is impossible for our educational institutions not only to pay their teachers adequately according to the University Grants Commission scale and they have to do so in advance before they receive the Government grant, but they have also to expand their degree courses and it is with this intention that I say that I do not consider the compensation payable according to this clause to be in any way just or fair or equitable particularly to educational and charitable institutions. The Hon. Minister may say if I refer to the compensation payable to individuals, I am trying to support the vested interests or landlordism. I would request him, even allowing that class to suffer, to consider the reasonableness of referring this matter to a Select Committee, because we really feel that all the land that is going to be taken over is going to come from our educational and charitable institutions and further, Sir, since we are having a spate of land ceiling legislations, we never know what the future has in store for us. It is quite possible that other exemptions which have been granted now may be removed at a later date and all types of institutions are likely to be affected. I sincerely believe, Sir, that in the payment of compensation to Educational and Charitable Trusts, the compensation that was originally fixed in the Act, a minimum of 9 times

[Thiru A. R. Damodaran] [1972 ஆகஸ்ட் 23]

annual income is the irreducible minimum that should be paid if we are really interested in seeing that these charitable and educational institutions do the service for which they are intended.

Thank you, Sir.

* THIRU S. NARAYANASWAMY : I rise, Mr. Chairman, to support the Motion for referring the Bill to a Select Committee.

THE HON. THIRU P. U. SHANMUGAM : I think the hon. Member is supporting the Bill.

THIRU S. NARAYANASWAMY : Well, if I left my sentence incomplete I am sure, I would have created ambiguity. Sir, I am very gravely concerned to see the manner in which on instalment system, we are getting reconciled to the systematic erosion of our ceiling from quarter to quarter. Surely, whatever is the quantum of character of socialism we imbibe, it could not be that it changed its character every quarter. My main concern is to restrict myself to two or three aspects of this Bill. First and foremost, I could divest you of any suspicion that I possess any land at all to which ceilings apply. Therefore, I hope and trust my bona fides would be taken for granted.

I rise to say, Sir, that the question of primary ceilings is based on the concept that we will dismember landlordism. That is No. 1, about which it was said it was the primary object. I hope it is not the primary object. I do not see why Thiru Swaminathan should think it as primary object either. Dismembering something, is not by itself a constructive bit of activity but what is important is what you do with the land you pool later on. The land is the first and primordial item of property known to human beings, any civilised man settled down in cultivated land was very proud of it. Now what are we trying to do with it? To-day we are trying to take away what he has as surplus land from him for the sole purpose of making him feel smaller and secondly in order to put this to better use by handing them over to people who would cultivate it better and put it to better social use. Obviously this involves one consideration, namely, application of capital to land. There is only one country in the World, as far as I know, perhaps, barring Burma which believes that land

1972 ஆகஸ்ட் 23] [Thiru S. Narayanaswamy]

is one thing which we can cultivate without money whatsoever. Notwithstanding the enormous sums placed at the disposal of the agriculturists by the Hon. Minister for Co-operation through the Credit Societies, notwithstanding all the other facilities, credit facilities, offered to them, the impression seems to keep going that agriculture is one thing that does not need money. If a large number of landless people who are necessarily impecunious are going to be trusted to engage in rational agriculture and produce more out of the land than the present landlord is producing, the responsibility is thrown on the Government to provide him the resources and the know for property cultivating it, so that optimum production comes out of that land. How much of economic awareness there is of his responsibility is not known. That I am not in a position to say from a perusal of the proceedings of the Select Committee of which I was not a member. Therefore, I am only concerned about this. A lot of criticism was levelled about the manner in which public trusts are administered with a view to justifying the payment of measly compensation to public Trusts. I am sorry to say, as a solution to this, member after member was saying that these Trusts are mismanaged and therefore, what is the harm in expropriating the property and taking it away? I could not understand their saying why not you take over all the lands? Somebody suggested the other day. Now it shows that we are wholly unaware of the manner in which the other public property is being handled to-day. I am concerned because, you and I know that a sum of four thousand crores of rupees has gone into public sector undertakings. You and I know out of that 3,500 crores are carrying year by year losses to-day. If bureaucratically administered undertakings can bear the losses, and the Neyveli Lignite Corporation, nearer home, can report progressive losses for which they can draw a graph like this, who are we to sit in judgment over the manner in which the Public Trusts are administered? The trouble in the Public Trusts is that they have stagnant income and unstagnant expenditure, rising expenditure. What are you going to do? You are going to pay compensation in a currency which is depreciating, according to me, at a rate of 12 per cent per year and when the content of that rupee gets eroded, on the top of erosion, the poor man who receives compensation already suffers. Even your 9 per cent compensation will cease to have much meaning. That is what I want to point

[Thiru S. Narayanaswamy] [1972 ஆகஸ்ட் 23]

out. I am concerned not so much about the individual, who I think is very badly affected. I do not see why we should think the individual being paid measly compensation should not be defended. I do not think why a man who has saved money the hard way and cultivated his land and bought additional land very often and holds 40 or 50 acres and who was a successful agriculturist owned 30 acres before and later added to it from out of the profits should suffer. This is what he did. He did hard work and added to his land. What is the idea in paying measly compensation and saying, 'We want to prevent his becoming lord so and so'? I do not think there is much substance in that argument. But in relation to Public Trusts, I do think, it is wrong because an odd case of mal-administration may be here and there. I think it is wrong for us to say that the whole gamut of Public Trusts are mismanaged, so it does not matter whether we pay them anything at all or what we pay them is measly and is of no consequence. I am aware of two or three things; schools run by them, college run by them and scholarships given by them, with some of which I am concerned. They all own lands. Land is not a primitive form of investment as we think. In the United States I was the guest of five Universities, which were Land Grant Universities. Each of them has got 50 thousand or 70 thousand acres of land, from the proceeds of which, main expenses of the Universities are being met and I was very proud when one Dean came and told me that the major part of the Universities are self-sustaining Universities and do not go to Government for any subvention as Universities do in India. He said they depend almost entirely on the land plus the money they collect from the boys for their sustenance. The Land Grant Universities are still producing a lot of profit which was used for educational purposes. This is what we are trying to dismember to-day, when we say thus far 40 acres, no further and no more. When we take them away, I only suggest that the question of compensation that you pay to these Public Trusts should have some relation to the return they are presently getting on their land. Do not cripple them. Do not pay them in a currency which you and I know is being eroded year after year. I am aware of it. I am painfully aware of it. I am a student of the Monetary Affairs and I handle money. I handle people's investments. I know how they are depreciating when I put them in Savings Bonds, when I put them in Electricity

1972 ஆகஸ்ட் 23] [Thiru S. Narayanaswamy]

loans and when I put them in State Loans, when I put them in Government of India Loan. The Finance Minister is the first person to acknowledge, there is nothing to do for the prevention of erosion to which these bonds are subject.

THE HON. THIRU P. U. SHANMUGAM: With your kind permission, Sir, I would like to know from the hon. Member how many Trust are likely to be hit by this Act. If the hon. Member has got any figures, I would like to know them. How many Public Trusts are likely to be crippled by this compensation proposed?

THIRU S. NARAYANASWAMY: Unlike Thiru G. Swaminathan, who was on the Select Committee and who therefore, has marshalled all the figures, I do not have the figures. It does not matter. Let me finish my sentence. (Interruption). Unlike Thiru G. Swaminathan, who was on the Select Committee, I did not have the advantage of having statistics. If it was an industrial matter, I would have been briefed properly on the subject. But I do know one thing. If a couple of Trusts is going to be hit by this Bill, it is not worth doing. If there is any such inconsequential number, do not come in the name of.

MR. CHAIRMAN: Please speak through the mike.

THIRU S. NARAYANASWAMY: Sorry, Mr. Chairman. If there is such an inconsequential number, do not parade in the name of socialism that you have done something to cripple them. Thiru Swaminathan was at pains to point out that very bold was the legislative enactment, very feeble was the follow-up action taken thereon. I am not aware of it. It was an eye-opener to me. But I know one thing, namely, that the Tamil Nadu Government, whenever they assemble in Delhi alongside of the other socialist zealots that assemble at the Chief Ministers' Conference, generally take a far more pragmatic view than those Governments, notwithstanding their commitment to socialism. I am aware of it. That is why I am hopeful. Only 10 days ago, I addressed the Select Committee of Parliament on the question of compensation payable after the 25th Amendment came in on the General Insurance Bill. The fact that I was shouting for about 45 minutes among the 50 Members of Parliament, obviously alongside of the others did bear fruit in so far

[Thiru S. Narayanaswamy] [1972 ஆகஸ்ட் 23]

as the compensation was increased by 5.31 crores as this morning's paper has just described. I am, therefore, equally hopeful that if the number of Public Trusts be two or three or five, he will ignore them in his Bill, because he will have a very powerful case for exempting them completely. If, as you say, they are of some consequence, do not injure them however few they are. I am in charge of scholarships, I know how crippled I feel year by year, from what Mr. Damodaran has correctly described as mere stagnancy in income alas, the non-stagnancy of expenditure—mounting expenditure year by year. I am in charge of it and I know. Therefore, do not do anything to cripple the benefactions. But do not do anything at the same time to create a situation in which there is a lot of surplus lands, lands with which you do nothing. This is very, very important. Very frequently those who advocated land reform have been made aware of one fact, namely, that the sheer proliferation of India's population results in fragmentation of land. I know in my own district of Thanjavur to which may hon. Friend, Thiru Swaminathan belongs, miserable fragmentation of lands has taken place over a period of 30 or 40 years. A big landlord has a great grandson who owns perhaps a couple of acres of lands. The fragmentation has already taken place. Therefore, perhaps the ineffectiveness of the land legislation will also become evident. But as you go along, the fragmentation is going to become worse. This is some factor which you have not taken into consideration. A word about the question over which my hon. Friend Thiru Damodaran is agitated. I want to stop with it. It is this. Years ago, I was at a Conference with two or three Chief Ministers, who came to Plantation Conference where I went as a Member of the Tea Board. 500 or 600 acres of Tea plantations producing profits, paid 7 times the wages we pay to the agricultural wage earner on plains. The people have houses, hospital facilities, scholarships and other things free. They asked me "what prevents your doing the same thing on the plains." I said, "nothing prevents except ourselves and our lack of will power to run Agricultural Estates on the same rational lines as plantations are run on rational and scientific lines." I for one offered that three of my planter friends would come down despite their being accustomed only to the hill climates to help and organise this. How far have we travelled from this formation of agricultural estates run on

1972 ஆகஸ்ட் 23] [Thiru S. Narayanaswamy]

rational lines producing things cheap, paying good wages and providing amenities to people? I believe everybody swears by Japan about this particular matter of ceiling, namely, 7 acres. I really wish we swore by Japan in every other matter including industrial discipline, community kitchens, the way cottage industries have run, the way the women work there. I have been in Japan for some little time. I know how their economy is operating. You want to quote Japan for the mere fact that the individual is allowed to own 7 acres and no more. Therefore, he has done a big job. He has. In every sector, Japanese genius in making success of any venture they take up, be it agricultural or industrial or cultural or shipping activity. He has done it in all fields, so let us not quote Japan and get away with it. Japan is all right. But let us do one thing. I only want this. When you want to do away with public trusts, deal with them gently, and understand their requirements. Do not let any directive, suggestion or advice given even at the Chief Ministers' Conference influence you to the point of their being paid measly compensation. You are paying them in currency which is depreciating. I want you to remember it all the time and its purchasing power is going down year after year. Let us therefore believe in application of capital to land as important. With reference to criticism of public trusts, it is self-defeating because publicly owned enterprises are so miserably run. If the Hindustan Steel can produce 65 crores loss, does it lie in our mouth to talk about the way in which the Public Trusts are administered in India? I think they are far better administered. Let us not deride Public Trusts. Let us not treat them badly and let us not quote the Twenty-fifth Amendment in defence every time. They were only waiting for the ink to dry on the Twenty-fifth Amendment. I was in Delhi and everybody was talking about it. My Friend Mr. Gorey asked me. 'What about the Twenty-fifth Amendment? I said, 'As, I know about the Twenty-fifth Amendment. You want to invoke the Twenty-fifth Amendment for saying I will pay one rupee where to a man in all justices is due 10,000 rupees. Is this the way of treating the Twenty-fifth Amendment? It is not mere expropriation, as my hon. Friend said, it is a process of immoral deprivation of peoples' rights to property. If you do that, ultimately it will apply to our Savings accounts tomorrow. There is nothing to prevent you from saying 'There is the Twenty-fifth Amendment and I am bound to pay only one rupee on every five

70 தமிழ்நாடு 1972 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுதல்) நான்காம் திருத்த சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 33/1972)

[Thiru S. Narayanaswamy] [1972 ஆகஸ்ட் 23]

that you hold, because 'AN AMOUNT' alone is stated in the Twenty-fifth Amendment. That is the extent to which my hon. Friend in Parliament began to interpret the 25th Amendment. I know one thing. This State Government is far more realistic, far more in touch with the economic realities in the State and far more hard headed and in my opinion, far more just minded. Unless my assumptions are totally wrong, I am sure you will give us an opportunity of examining this Bill at a greater length in order to see that grave injustice may not be perpetrated either on individuals or on Public Trusts.

Thank you, Sir.

* தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தைப்பற்றிப் பேசும்போது இந்த அறக் கட்டளை இழப்புத் தொகையைப்பற்றி நான் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். தமிழக அரசு நிலச் சீர்திருத்தத்தில் அக்கறை ஏற்பட்டு அதனை ஒழுங்குபடுத்துவதிலே எடுத்துக் கொண்டிருக்கின்ற அதனுடைய முயற்சிகளை வரவேற்றுப் பாராட்டினாலும், இந்த அறக் கட்டளைகள் அரசாங்கத்தினுடைய வலக் கைக்கு இடக் கை போல இருக்கின்றன என்பதை நான் அரசினுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகின்றேன்.

கல்வித் துறையிலே அரசே சற்றேறக்குறைய 100 கோடி ரூபாய் செலவு செய்கிறது என்று சொன்னால், அதே போல் ஒரு பங்கு அல்லது ஒரு பகுதி அறக்கட்டளைகளும் இதுவரை செய்து கொண்டு வருகின்றன. ஆகவே நாளைக்கு அறக்கட்டளைகள் ஒரு கால் செயல் பட முடியாத நிலை ஏற்படுமானால், அது அரசாங்கத்துக்கு ஒரு புதிய சிக்கலை உருவாக்கும். அது மட்டுமல்லாமல் பல்வேறு சிக்கல்கள் ஏற்படும். ஆகவே இந்த அறக்கட்டளைகள் தொடர்ந்து நடைபெறுவதற்கு அரசு முறையான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று மாண்புமிகு தலைவரவர்களின் மூலம் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இவற்றிலே சில தவறுகள் இருக்கின்றன என்றாலும், அவற்றை ஒழுங்குபடுத்த வேண்டும். ஆகவே நெடிய வரலாற்றுப் பார்வையுடன் இந்த அறக்கட்டளை இழப்புத் தொகையைப்பற்றிப் பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

1972 ஆகஸ்ட் 23]

* திரு. கே. ராஜாராம்: மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, முதலில் இந்த மசோதாவின் பேரில் ஏதும் பேசவேண்டி இராது என்று எண்ணினேன். இதற்கு முந்தைய மூன்றாவது திருத்தச் சட்டத்தில் நானும் பொறுக்குக் குழுவின் நான்கு அங்கத்தினர்களும் கொடுத்த கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு சில விஷயங்களை இங்கு நான் சொல்லத் தவறினால் என் கடமையை நிறைவேற்றத் தவறியவனாவேன்.

பொதுவாக இந்தச் சீர்திருத்தச் சட்டம் நிறைவேற்றுவதில் கல்வி நிலையங்களைப்பற்றி நான் அன்றே அழுத்தமாகக் கூறினேன். பொறுக்குக் குழு ஊர் ஊராகச் சுற்றி 15 மாவட்டங்களுக்குச் சென்று திரும்பியபோது, ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் கல்வி நிலையங்களின் பிரதிநிதிகள் வந்து வாக்குமூலம் கொடுத்தபோது, அமைச்சர் அவர்கள் கேள்வி கேட்டார்கள், நிலம் தான் வேண்டுமா அல்லது நிலத்திற்குப் பதிலாக நஷ்ட ஈட்டைப் பணமாகக் கொடுத்து அதை பேங்கில் போட்டு அதன் மூலம் கிடைக்கும் வருவாய் போது மானதாக இருந்தால் போதாதா என்று கேட்டார்கள். ஆனால் இன்றைக்குக் கொண்டுவந்திருக்கும் மசோதாவில் அந்த வாக்குறுதி நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறதா என்று நான் கேட்கிறேன்.

இவர்கள் நஷ்ட ஈடு கொடுப்பதற்கு ஒரு (ஃபார்முலா) திட்டத்தை வகுத்திருக்கிறார்கள். அதில் விவசாய வருமான வரிச் சட்டத்தில் வருமானத்திற்கு எதை அடிப்படையாகக் கொண்டு வருமான வரி போடுகிறார்களோ அந்த வருமானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு உச்ச வரம்புக்கு மேற்பட்ட நிலத்தின் வருவாய் 5,000 ஆக இருந்தால் 12 மடங்கு என்றும், 10,000 ஆக இருந்தால் இரண்டாவது 5,000-க்கு 9 மடங்கு என்றும், 15,000 ஆக இருந்தால் 3-வது 5,000-க்கு 8 மடங்கு என்றும், 20,000 ஆக இருந்தால் 4-வது 5,000-க்கு 7 மடங்கு என்றும், 25,000 ஆக இருந்தால் அடுத்த 5,000-க்கு 6 மடங்கு என்றும், 30,000 ஆக இருந்தால் அடுத்த 5,000-க்கு 5 மடங்கு என்றும் பிறகு 4 மடங்கு, 3 மடங்கு, 2 மடங்கு என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதில் 2, 3, 4, 5 மடங்குகள் என்பவை எல்லாம் கல்வி நிலையங்கள் போன்ற பெரிய அறக்கட்டளைகளைத் தான் பாதிக்கும். ஏனெனில் ஏற்கனவே 1961-ம் வருஷத்தில் காங்கிரஸ் கொண்டுவந்த நிலச் சீர்திருத்தத்தில் 30 ஏக்கருக்கு மேல் யாருக்குமில்லை என்றுக்கூறுது. இப்போதுள்ள அரசாங்கம் கொண்டு வந்த 1971-ஆம் வருடச் சட்டப்படி 15 ஏக்கருக்கு மேல் யாருக்கும் அதிகமாக இருக்கக் காரணமில்லை. இந்த 15 ஏக்கர் வைத்திருப்ப

72 தமிழ்நாடு 1972 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுதல்) நான்காம் திருத்த சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 33/1972)

[திரு. கே. ராஜாராம்] [1972 ஆகஸ்ட் 23]

வர்கள் மிராசுதாரர்களா, நில உடைமையாளர்களா? இந்த 15 ஏக்கர் வைத்திருப்பவர்களுக்கு 15 ஏக்கர் உச்ச வரம்பு கட்டி முதல் 5,000 வரைக்கும் வருமானம் இருப்பவர்களுக்கு 12 மடங்கு, அதற்கு அடுத்த 5,000-க்கு 9 மடங்கு, அதற்கு அடுத்த 5,000-க்கு 8 மடங்கு என்று நஷ்ட ஈடு கொடுத்து விடுகிறோம். எனவே பாதிக்கப்படுபவர்கள் யார்? இந்த உச்சவரம்புக்கு மேற்பட்டு 30, 60, 100 ஏக்கர் என்று உயர்நிலைப்பள்ளிகள், கல்லூரிகள், அறநிலையங்கள் இவைகளுக்கு மட்டும் விதி அளிக்கப்பட்டிருந்தது. அவைகளுக்கு இப்போது குறைத்து 40 ஏக்கர் வரை ஒரு கல்லூரி வைத்துக்கொள்ளலாம், உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு 20 ஏக்கர் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லும்போது, அதற்கு மேற்பட்ட நிலங்கள் அரசாங்கத்தால் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன.

100 ஏக்கரை எடுத்துக்கொண்டால், இந்த ஸ்லாப் சிஸ்டப்படி 40,000 ரூபாய் வரை நஷ்ட ஈடு கொடுக்கப்படுகிறது. 40,000-க்கு மேல் வருமானம் ஒரு அற நிலையத்திற்கு வந்தால், ஒரு வருட வருமானத்தைப் போல் இரண்டு மடங்கு தான் கொடுக்கப்படும். அமைச்சர் அவர்கள் கல்லூரி, உயர்நிலைப் பள்ளிகள் நடத்த என்ன செலவாகிறதோ அவைகளுக்கு நஷ்ட ஈடு தருகிறோம் என்று சொன்னார்களே, இதில் எங்கே அது ஈடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் கேட்கிறேன். இது வாக்குறுதியை மீறும் மிக பயங்கரமான விஷயம். ஏனெனில், அந்தப் பள்ளிகள், கல்லூரிகள் மூடப்பட்டால், அப்போது அரசாங்க நிதியிலிருந்துதான் கொடுக்கும்படி நேரிடும். நான் 3-வது திருத்த மசோதாவின் மீது பேசும் போது வலியுறுத்தினேன். இப்போதும் கூறுகிறேன். இந்த நஷ்ட ஈடு விஷயத்தில், குறிப்பாக அற நிலையங்கள், கல்லூரிகள் விஷயத்தில், புனராலோசனை செய்ய வேண்டும். இந்த மசோதாவை மீண்டும் அசெம்பிளிக்குத் திருப்பியனுப்பிப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கல்லூரிகள், பாடசாலைகள் போன்ற அறநிலையங்களுக்கு நஷ்ட ஈடு அதிகமாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. இப்போது என்ன வருவாய் வருகிறதோ, உச்ச வரம்புக்கு மேற்பட்ட நிலத்திற்கு என்ன வருவாய் வந்து அந்தப் பாடசாலை நடக்கிறதோ அல்லது அந்தக் கல்லூரி நடக்கிறதோ அந்த வருவாய் முழுவதையும் ஒவ்வொரு வருடமும் அந்தக் கல்லூரிக்கோ, பாடசாலைக்கோ அரசாங்கத்திலிருந்து கொடுக்க வேண்டும். மொத்தமாக நஷ்ட

தமிழ்நாடு 1972 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு 73
உச்சவரம்பு கட்டுதல்) நான்காம் திருத்த சட்ட முன்வடிவு
(சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 33/1972)

1972 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. கே. ராஜாராம்]

ஈடு கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. நாளுக்குநாள் விலை வாசி ஏறிக்கொண்டு போகிறது. அதற்குத் தகுந்தபடி ஒவ்வொரு வருடமும் கல்லூரிகளுக்கும் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அமைச்சரவர்கள் எங்கே முடமாக்கப்பட்டுள்ளது என்று குறுக்கிட்டுக் கேட்டார்கள். “கிரிப்பிண்டு” மட்டுமல்ல, அப்போது கல்வி நிலையங்கள் அடியோடு பாதிக்கப்படும் என்ற பயங்கரமான நிலைமையை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். இதைப் புளராலோசனை செய்வதற்கு மீண்டும் அசெம்பிளிக்குக் கொண்டுபோய் திருத்திக்கொண்டு வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆகவே, தற்போது இதை செலக்ட் கமிட்டிக்கு அனுப்பும் தீர்மானத்தை நான் ஆதரிக்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தலைவரவர்களே, தமிழ் நாட்டில் தமிழக அரசு கொண்டு வந்திருக்கிற நான்காவது நிலச் சீர்திருத்த மசோதா மீது மேலவை உறுப்பினர்கள் தங்கள் மேலான கருத்துக்களைத் தெரிவித்தார்கள். பேரவையிலே கூட இந்த மசோதா இவ்வளவு கடுமையான தாக்குதலுக்கு ஆளாகவில்லை. துர்பாக்கியவசமாக மேலவைக்கு வரும்போது, இது கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டது. விமர்சிக்கப்பட்டது. விமர்சித்தவர்கள் எல்லாம் கூட கெட்ட நோக்கத்தோடு செய்திருப்பார்கள் என்று நான் நினைக்க வில்லை. சமுதாயத்தில் இத்தகைய சீர்திருத்தங்கள் செய்யும்போது, யாருக்கும் பாதகம் ஏற்பட்டுவிடக் கூடாது என்ற நல்ல நோக்கத் துடன் செய்திருப்பார்கள் என்று கருதுகிறேன்.

நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் பேசும்போது, கடைசியில் ஒன்று சொன்னார்கள். வெளியிலே நிலப்பறி இயக்கம் நடைபெற்றது. ஆனால் “இங்கே சட்டப்படி நிலப்பறி இயக்கம் செய்கிறீர்கள். அதுதான் வித்தியாசம்” என்று கோபத்துடன் சொன்னார்கள். அதற்காக நான் அவருக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இது சட்டப்படி நிலத்தை எடுத்து அதிகமாக உள்ள நிலத்தை உழுபவனுக்குச் சொந்தமாக்கும் முறை என்று சொன்னதற்காக, நான் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதை ஒப்புக் கொள்கிறேன். தவறில்லை. நிலப்பறி இயக்கத்தை நாங்கள் கண்டித்ததற்கு—கண்டிப்பதற்கு காரணம் சட்டத்திற்குப் புறம்பாக சிலர் போய் நிலத்தை ஆக்ரமம் செய்து கொள்வது சரியான முறையல்ல என்பதை ஒப்புக்கொண்டவர்கள்; ஆனால் துர்பாக்கியமான ஒரு உதாரணம் சொன்னார்கள். வீட்டிலே யார் நல்ல பிள்ளை என்று

[திரு. ப. உ. சண்முகம்]

[1972 ஆகஸ்ட் 23]

கேட்டதற்கு கூரையிலே ஏறி கொள்ளி சுற்றுகிற பிள்ளை நல்ல பிள்ளை என்று சொன்னதாகச் சொல்லி, அப்படிச் சொள்ளி சுற்றுகிற பிள்ளை தமிழக அரசாங்கம் என்று நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் கோபத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவ்வளவு வருத்தம் அவருக்கு வந்ததற்கு நியாயமில்லை. இருந்தாலும் கடுமையான உதாரணம் காட்டி கூரையிலே ஏறி கொள்ளி சுற்றும் பிள்ளை என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஒரு வகையில் அதைக்கூட ஒப்புக்கொள்கிறேன். நாங்கள் கொள்ளி ஏற்றிருப்பது கூரையைக் கொளுத்துவதற்கல்ல. தலைவரவர்களே, பல மாநிலங்கள் நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தில் இன்னும் நம்மைப் பின்பற்ற வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். பல அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள் அறியாமை என்னும் இருளில் சிக்கியிருக்கிறார்கள். இருளிலே இருக்கின்ற அந்தப் பெரிய மூதறிஞர்களுக்கு, அறிவாளிகளுக்கு அறிவொளி ஊட்டக் கூடிய நிலச் சீர்திருத்த ஒளியைத் திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு சுற்றுகிறதே தவிர, வேறொன்றுமல்ல. கூரையைத் கொளுத்துவதற்கல்ல. ஒளி அறியாதவர்கள், இருளில் வழி தவறியவர்கள் ஒளி பெற அந்த ஒளியைத் திறந்துவிட்டிருக்கிறோம். இந்த நல்ல வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு அவர்கள் திருந்தி வரவேண்டும்—வருவார்கள்—என்ற நம்பிக்கையுடன் நாங்கள் ஒளியைச் சுற்றுகிறோம். அப்படி வராவிட்டால், எட்டி இருப்பவர்களுக்குத் தான் அது ஆபத்தாக முடியுமே தவிர, கூரையிலே இருப்பவர்களுக்கோ, சட்டத்துக்கோ, அரசாங்கத்துக்கோ ஆபத்து ஏற்பட்டு விடும் என்று நாங்கள் நினைக்கவில்லை. ஆகவே அந்த ஒளியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு வரவேண்டும். சில பேருக்கு வழி இல்லை என்பதற்காக தமிழக முதல்வர் அவர்கள் ஒளி தந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அதை ஏற்றுக் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் நாட்டின் துர்பாக்கியம், சிலர் அதையும் தவறாகப் புரிந்துகொண்டு வியாக்கியானம் செய்தார்கள். இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் அடிக்கடி நிலச் சட்டத்தை மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறீர்களே, இது என்ன நியாயம்? நிலம் வைத்திருப்பவர்களுக்கு நிரந்தரமாகச் சொந்தம் என்ற எண்ணம் வருமா? அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு இருக்குமென்ற எண்ணம் வராது. நிலச் சட்டம் அடிக்கடி மாற்றப்படுகிறது என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். இந்திய நாட்டின் அரசியல் சட்டமே பல முறை மாற்றப்படும்போது, ஒரு சாதாரண நிலச் சட்டத்தை மாற்றுவதில் தவறில்லை. எங்களைக் கேட்டால், சமுதாயத்தில், அடித்தளத்தில் சிக்கியிருக்கின்ற ஏழை அல்லது உழுகிற உழவர்களுக்கு வழங்கப்பட இன்னும் சட்ட

1972 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. ப. உ. சண்முகம்]

முறைப்படி எத்தனை முறை திருத்த வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டாலும், துணிந்து இந்த மன்றத்தில் கொண்டுவந்து திருத்துவோம் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதற்குத் தயங்கமாட்டோம். ஏனென்றால் எங்கள் ஆசை சமுதாயத்தின் அடித்தளத்தில் இருக்கின்ற ஏழை விவசாயிகள், அடிமைகளாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கு இப்படி வழி காட்டியாக வேண்டும். அவர்கள் வாழ்வில் விளக்கேற்றி வைக்க வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணத்தில் செய்கிறோம். வேறொன்றுமல்ல. திருத்தப்பட வேண்டியதைத் திருத்தித்தானாக வேண்டும். கசப்பான மருந்தாக இருந்தாலும், சாப்பிட்டால்தான் வியாதி போகும்; அந்தக் கசப்பு வியாதி போகத்தான் மருந்து சாப்பிட வேண்டும். ஏற்கெனவே உள்ள சட்டத்திலுள்ள ஓட்டைகளை அடைக்கும்போது, சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. திருத்துகிறோம். அதில் தவறில்லை என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

முதலமைச்சர்கள் மாநாட்டின் முடிவு என்ன? அந்த முடிவுக்கு மாறாக நீங்கள் செய்கிறீர்களே. இந்த “காம்பென்சேஷன் இழப்புத் தொகைக்கு எந்த வித எதிர்ப்பும் தெரிவிக்கவில்லையே” என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் பேசும் போது குறிப்பிட்டார்கள். நான் அப்போதே மறுத்துச் சொன்னேன். “முதலமைச்சர்கள் மாநாட்டில் முடிவெடுக்கப்பட்டது. முடிவெடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. என்னாலும், நாங்கள் முதலமைச்சர்கள் மாநாட்டுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாகக்கூட இருந்தாலும், ஒப்புக் கொண்டிருப்போம். ஆனால் புத்திரிகைச் செய்திகள் கொடுத்தார்கள். அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவரால் நியமிக்கப்பட்ட ஒரு நிலச் சீர்திருத்தக் குழுவால் தரப்பட்ட அறிக்கையைப் படித்துக் காட்டி “இதைத் தானே நீங்கள் செய்திருக்கிறீர்கள்”; இது தானா நிலச் சீர்திருத்தம்?

* திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : அந்தப் பிரச்சனை எழுப்பப்பட்ட போது முதல்வர் அவர்கள் கூட காங்கிரஸ் கமிட்டியால் உருவாக்கப்பட்ட நிலச் சீர்திருத்தக் குழுவின் அறிக்கையை முதலமைச்சர்கள் மாநாட்டில் வைக்கலாமா என்று கேட்டார்கள். ஒரு கட்சி அறிக்கையை வைக்கலாமா என்று கேட்டார்கள். உங்கள் கட்சி அறிக்கையைக் கொண்டுவந்து வைப்பதிலும் ஆட்சேபமில்லை என்று பிரதமர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அந்த அடிப்படையில் முடிவெடுக்கப்பட்டது. மேலும் செய்திகள் வேண்டுமானாலும் கொடுக்கத்

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்] [1972 ஆகஸ்ட் 23]

தயாராக இருக்கிறேன். ஆகவே, காங்கிரஸ் கமிட்டியின் ஆலோசனைகள் தான் அடிப்படை என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: நானும் அதைத் தான் சொல்ல வந்தேன். முதலமைச்சர்கள் மாநாட்டில் காங்கிரஸ் கட்சிக் குழுவினால் தயாரிக்கப்பட்ட நிலச் சீர்த்திருத்த அறிக்கையைக் கொண்டு வந்து வைத்தார்கள். அரசாங்கக் கொள்கை என்று வைத்தால், ஆட்சேபணை இல்லை என்று நம் முதலமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். ஆனால் “காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவரால் நியமிக்கப்பட்ட ஒரு குழுவின் பரிந்துரைகள் பரிசீலனை என்று சொல்லும் போது ஒரு கட்சி பரிந்துரை செய்திருப்பதை நான் எப்படி ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்? உங்கள் யோசனையாக இருந்தாலும் சொல்லுங்கள்; இது முறையல்ல” என்று தமிழக முதல்வர் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். இந்தியப் பிரதமர் அவர்கள், ஜனநாயகப் பண்புடையவர்கள்; ஏற்றுக்கொண்டார்கள். ஆனால் சிலர் அதை தவறாகப் புரிந்து கொண்டிருப்பது நாட்டின் துர்பாக்கியம். அவர் சொன்ன யோசனை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இழப்புத் தொகை ஏற்கனவே பாதிப் பேருக்கு 20,000 25,000 ஏக்கருக்குக் கொடுத்துவிட்டோம். இன்னும் மீதிப் பேருக்குக் கொடுக்கும்போது வேறு தொகை கொடுப்பது சரியாக வராது. அப்படிக் கொடுப்பது முறையல்ல என்பதால் தான் கொடுத்திருக்கிறோம்.

* திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்: அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல், முன்னால் நிலம் இழந்தவர்களுக்கு “காம்பென்சேஷன்” கொடுத்தோம். அதே ஸ்டாண்டர்ட் ஏக்கர், வருமான அடிப்படையில் கொடுக்க வேண்டுமென்ற வாதத்தைச் சொன்னார்கள். நாங்கள் கூட சொல்வது அது தான். முன்பு கொடுத்தவர்களுக்கெல்லாம் ஒரு நஷ்ட ஈட்டுத் தொகை கொடுத்தார்கள் 11, 12, 10, 9 என்று. அதே நஷ்ட ஈட்டுத் தொகையை இப்போது மாற்றுவீர்கள். கொடுங்கள் என்று தான் நாங்கள் கேட்கிறோம்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: நான் அதைத் தான் சொல்ல வந்தேன். அவசரப்பட்டு அதைச் சொல்லிவிட்டார்கள். நஷ்ட ஈடு பற்றிப் பேசும்போது எந்த முறை இருக்கலாம் என்று சொன்னோம். அதற்கு மேற்கொண்டு அப்போதிருந்த திட்ட அமைச்சர் அவர்கள், “அப்படியானால், உயர்ந்த கட்டம் போகும்போது அதிகமான

1972 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. ப. உ. சண்முகம்]

நிலத்தை எடுத்து இழப்புத் தொகை அதிகம் கொடுக்கும்போது “ஸ்லாப்” முறை வைத்து அவர்களுக்குக் குறையுங்கள்; அப்படிக் குறைப்பதினால் எந்த வித்யாசமும் வராது” என்று சொன்னார்கள். ஆட்சேபணை இல்லையென்று தமிழக முதல்வர் அவர்கள் ஒப்புக் கொண்டார்கள். அதன் பிறகு, ஒப்புக்கொண்டதற்கேற்ப சட்டத்தைத் திருத்தியிருக்கிறோம் என்று சொன்னேனே தவிர வேறல்ல. ஏதோ இருக்கின்ற “பப்ளிக் டிரஸ்ட்” களினால் நடத்தப் படும் கல்லூரிகளுக்கு பாதகம் ஏற்படுத்த வேண்டும் அல்லது கல்லூரிகளை முடக்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்திற்காக இதைச் செய்யவில்லை. நாம் செய்வது நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டம். இந்த நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் எத்தனை கல்லூரிகள் “பப்ளிக் டிரஸ்டுகள்” பாதிக்கப்படும் என்று கணக்குப் பார்க்க வேண்டும். ஆனால் அவைகளெல்லாம் நின்றுவிடுமா என்றால் நிச்சயம் நிற்காது. அப்படிக் கெட்டு விடாதா என்றால், கெட்டு விடாது. ஆனாலும் பாதிப்பு ஏற்பட விட முடியாது. பல இடங்களில் நாங்கள் பார்த்தோம். அங்கு கல்லூரிகளின் பெயரால் நிலம் வைத்திருப்பவர்கள் எவ்வளவு வருமானம் வரவழைக்கிறார்கள் என்று பார்க்கும்போது, ரொம்ப மோசமாக இருந்தது. ஒரே ஒரு உதாரணம் சொல்லுகிறேன்—கல்லூரியின் பெயரைச் சொல்ல விரும்பவில்லை, நாகரிகம் இல்லையென்ற காரணத்தால்—ஒரு கல்லூரிக்கு 1,000 ஏக்கர் இருக்கிறது. வருஷத்திற்கு எவ்வளவு வருமானம் என்று நாங்கள் கேட்டதற்கு ஒரு வருடத்திற்கு ரூ. 40,000 என்று சொன்னார்கள். ஒரு ஏக்கருக்கு 40 ரூபாயா என்று கேட்டேன். அவ்வளவு தான் என்று சொல்லி விட்டார்கள். அதை எப்படி ஒப்புக்கொள்ள முடியும்? அப்படிக் கணக்கு வரவழைக்கிறார்கள். இதை நான் சொன்னவுடனே வேறு சில நண்பர்கள் சொல்லக்கூடும்; “அப்படி என்று சொன்னால் அவர்கள் வரவழைப்பது தப்பு; கணக்கிலே தவறு செய்கிறார்கள்; அதைக் கண்டுபிடியுங்கள்; அதை நீங்கள் “கண்ட்ரோல் செய்யக் கூடாத”?” என்று வாதாடக் கூடும். அது வேறு பிரச்சனை. அந்தக் “கண்ட்ரோல்” வைத்துக் கொள்வதை விட ஒரு கல்லூரிக்கு இவ்வளவுதான் நிலம் இருக்க வேண்டுமென்று நாம் ஏற்கனவே இம் மன்றத்தில் சட்டம் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றியிருக்கிறோம். இந்தச் சட்டத்தை நாம் கொண்டு வருவது இழப்புத் தொகை எப்படிக் கொடுக்கலாம் என்பதற்காகவே தவிர, வேறல்ல. இது வேறு யாரையோ தனிப்பட்டவர்களுையோ அல்லது தனி நிறுவனங்களுையோ நசுக்கவேண்டும் என்பதற்காக

78 தமிழ்நாடு 1972 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுதல்) நான்காம் திருத்த சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 33/1972)

[திரு. ப. உ. சண்முகம்] [1972 ஆகஸ்ட் 23]

அல்ல. சமுதாயத்தில் ஏற்படுகின்ற மாறுதல்களினால் கொஞ்சம் பேர் பலியாக வேண்டியிருந்தாலும் கூட, சமுதாய மாற்றத்தை நாம் ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். வேறு வழியில்லை. எனவே இதிலே ஒன்றும் தவறில்லை என்று தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

“மாநில அரசுக்கே இந்த அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதே நீங்கள் ஏன் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை? நீங்களே செய்திருக்கலாமே”, என்று தெரிவித்தார்கள். மாநில அரசு என்னென்ன செய்யலாம் என்று அப்போதே முடிவெடுத்தோம். இழப்புத் தொகைபற்றி மாநில அரசுக்கு அதிகாரம் என்று சொல்லவில்லை. மாநில அரசுக்குத் தான் முழு அதிகாரம் என்று இருந்தாலும் கூட, மாநில அரசுக்கு யோசனை சொல்லும்போது, மதச் சார்புள்ள டிரஸ்டுகளுக்கு, கோயில் நிலங்களுக்கு விதி விலக்கு அளிப்பதை மாநில அரசுக்கே விட்டு விடுகிறோம் என்று தான் முடிவெடுத்தோமே தவிர, இழப்புத் தொகை இப்படித் தான் இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லி விட்டார்கள். இன்னும் பிடிவாதமாகச் சொல்லப்பட்டது. “மல்டிபிள்ஸ் ஆஃப் லாண்ட் ரெவின்யூ” தான் வைக்கவேண்டும் என்று கூட பிடிவாதமாகச் சொன்னார்கள். அந்தப் பிடிவாதத்திற்குக்கூட நாங்கள் “இல்லை, முடியாது” என்று சொன்னோம். இதற்குக் கூட நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள், “அவர்கள் போன அளவுக்கு சோஷலிசத்தை உங்களால் கையாள முடியவில்லையா?” என்று சொன்னார்கள். ஆனால் அந்த அளவுக்குப் போய் நாட்டில் பெரிய புரட்சியே எழ வேண்டுமென்ற ஆசை இருந்தாலும், நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல், பல பொது நிறுவனங்கள் பாதிக்கப்படக்கூடாது என்ற நல்ல நோக்கத்துடன் செய்யப் பட்ட ஒன்று இது என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். எனவே இந்த இழப்புத் தொகை போட்டிருப்பதில் எந்த விதத் தவறும் இல்லை. சட்டங்களை அடிக்கடி மாற்றுகிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். அதுவும் சரியல்ல என்று தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மதிப்புக்குரிய உறுப்பினர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் பேசும்போது, வழக்கமான, அழகான ஆங்கிலத்தில் பேசி, இந்தச் சட்டத்தைப் பற்றி எவ்வளவு குறை சொல்ல முடியுமோ அவ்வளவும் சொன்னார்கள். சோஷலிசம் என்பது இந்த நாட்டில் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக உடைமைக்கு இருக்கின்ற பாதுகாப்பெல்லாம் போய், கடைசியில் இந்த நாட்டிலுள்ள

1972 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. ப. உ. சண்முகம்]

மக்களெல்லாம் அரசாங்கத்திற்கு அடிமைகளாக இருப்பதுபோன்ற ஒரு நிலைமை ஏற்படப்போகிறது என்ற ஒரு ஐயத்தைக்கூட கிளப்பி னார்கள். அப்படியல்ல. நாங்கள் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிற நிலச் சீர்த்திருத்தச் சட்டம் இந்த நாட்டிலே அடிமைகளாக நடத்தப்படு கின்ற, பண்ணையாட்களாக இருக்கின்ற அவர்களுக்கு விடுதலை கொடுக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடுதான் செய்யப்படுகிறதே தவிர வேறல்ல. ஆதலால், எங்கள் நோக்கத்தை தயவு செய்து சந்தேகிக்க வேண்டாமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவர் பேசும்போது இந்த நாட்டில் தரிசு நிலமாக, ஏராளமான பூமி இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். அவைகளையெல்லாம் நீங்கள் பயன்படுத்தி பண்ணை வைக்கலாம் என்று சொன்னார்கள். நல்ல யோசனை சொல்லியிருக்கிறார்கள். அரசுக்கு இப்படி யோசனை சொல்வார்களேயானால், தாராளமாக வரவேற்கக் காத்திருக்கிறது. அப்படி இருக்கிற தரிசு பூமிகளையெல்லாம் பயன்படுத்துவதற்கு எப்போதும் நாங்கள் தயங்க மாட்டோம். அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பெயரை இழுத்துச் சொன்னார்கள். அவர் தென் ஆற்காடு வந்தபோது, அப்போதே அண்ணா விசாரித்தார்கள் என்று சொன் னார்கள். அதற்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதுபற்றி, அது குறித்த இலாகா கவனம் செலுத்தும் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். “இந்தக் காலங்களை எல்லாம் ஏன் குறைக்கிறீர்கள்? 60 நாள் என்பதை 30 நாள் ஆக்குகிறீர்கள்; 30 நாள் என்பதை 15 நாள் ஆக்குகிறீர்கள்; இப்படிக் குறைக்கிறீர் களே, ஏன்?” என்று சொன்னார்கள். இதைக் குறைப்பதற்குக் கூட காரணம் இருக்கிறது. ஏன் என்று கேட்டார். ஏற்கெனவே நிலச் சட்டத்தின் மூலம் நாட்டிலே சாதாரணமாக நிலத்தை எடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னால்கூட, சாதாரணமாக 1960-ஆம் ஆண்டு போடப்பட்ட நிலச் சட்டத்தின் மூலம் சட்டத்திற்கு உட்பட்ட கால வரம்பை வைத்து, எவ்வளவு நாளாகும் என்று கணக்குப் பார்த்த திலே 420 நாள் ஆகிறது. இந்த நிலத்தை சாதாரணமாக, நியாய மாகக் கொடுத்து விடுகிறேன் என்று ஒப்புக்கொண்டால்கூட, நிலத்தை எடுத்து இன்னொருவருக்குக் கொடுக்க 420 நாட்கள் ஆகின்றன. இப்போது அதைக் குறைக்க வேண்டும். ஒரு வருஷத் திற்கு மேலாகப் போகிறது என்பதற்காக அதைக் குறைத்து 180 நாட்களாகக் குறைத்திருக்கிறோம். 420 நாட்களாக ஆகக்கூடிய அந்தக் காலவரம்பை 180 நாட்களாக ஆக்குவதன் மூலம் இந்த நிலச் சட்டத்தைக் கொஞ்சம் துரிதப்படுத்த முடியும் என்ற

80 தமிழ்நாடு 1972 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுதல்) நான்காம் திருத்த சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 33/1972)

[திரு. ப. உ. சண்முகம்] [1972 ஆகஸ்ட் 23]

நம்பிக்கையில் நாம் இதைச் செய்திருக்கிறோமே தவிர, வேறல்ல என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதிலும் தவறில்லை. நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் பேசும்போது, இன்னொன்றைச் சொன்னார்கள். “நீங்கள் சட்டம் கொண்டுவந்தீர்கள். கொண்டு வந்திருக்கிற சட்டத்தின் மூலம் நீங்கள் எவ்வளவு பேருக்கு, எத்தனை பேருக்கு கணக்குப் பார்த்தீர்கள், நீங்கள் கொடுத்தது ரொம்பக் குறைவு, வேகம் வேகமாக முன்னேறுவதாகச் சொல்கிறீர்கள். ஆனால் 1970-ம் ஆண்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டத்தின் மூலம் நீங்கள் பார்த்த கணக்கு ரொம்பவும் குறைவாக இருக்கிறது” என்று தெரிவித்தார்கள். மற்றும் நான் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்வேன், number of cases for investigation என்று எடுத்துக் கொள்ளப் பட்டதில், 75,000 கேஸ்கள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. அதிலே 45,000 பார்க்கப்பட்டது. அதிலே 31,000 மிச்சம் இருக்கிறது. இதில் 43,333 வழக்குகளை எடுத்துப் பார்த்ததில் 40,668 பேருக்கு நிலம் அதிகமில்லை, “சர்பிளஸ்” இல்லை என்று தள்ளுபடி செய்யப்பட்டுவிட்டது. அதைப் பார்த்தவரையில், 2,645 ஏக்கரா அதிகம் இருக்குமென்று கணக்கிடப்பட்டது. இதையும் ஒரு கணக்காக அரசாங்கத் தரப்பிலே தெரிவித்துக் கொள்வேன்.

THIRU G. SWAMINATHAN: How many cases have been notified out of 75,000 cases and how many of them have been investigated?

THIRU HON. THIRU P. U. SHANMUGAM: We have investigated.

THIRU G. SWAMINATHAN: Unless the lands are notified and investigated, it cannot be declared as surplus lands.

THE HON. THIRU P. U. SHANMUGAM: We have investigated and declared surplus lands nearly about 3,545 acres. I will now give figures:

மொத்தமாக 1961-ம் ஆண்டு நிலச் சட்டத்திலேயிருந்து இதுவரையில் நமக்கு எவ்வளவு நிலம் கிடைக்கும், எது எதன் மூலம் எவ்வளவு கிடைக்கும் என்பதற்குத் தோராயமாக ஒரு கணக்குத் தருகிறேன். நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களுக்கு இப்போது சோஷலிசத்திலே அதிகமான நம்பிக்கை வந்திருக்கிறது, ரொம்பவும் ஆசை இருக்கிறது. வேக வேகமாக நிறைவேற்றுங்கள் என்று அரசாங்

1972 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. ப. உ. சண்முகம்]

கத்தைத் தூண்டிக்கொண்டே இருக்கிறார். ரொம்பவும் குறைப்
பட்டுக்கொள்கிறார். இதைவிடக் கொஞ்சம் வேகமாகப் போக
வேண்டுமென்றுதான் அவருக்கு ஆசை. அந்த அளவுக்கு வேகமாகப்
போகாவிட்டாலும் நாங்கள் எந்த அளவுக்குப் போயிருக்கிறோம்
என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஏற்கெனவே அந்தப்
பழைய சட்டத்தின்படி,

The extent of surplus land estimated under the Madras Ceiling
Act is 82,611.

The extent of land now anticipated	...	...	...	65,000
The extent notified and vested with Government	...	...	...	38,207
Final statement to be notified under Section 18 (1)	...	...	...	...
vesting them with Government to be issued	...	...	...	₹70
Extent assigned	...	...	...	22,000
Persons benefited	...	...	...	11,000

1969-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின்படி அதிகம் கிடைக்குமென்று
நாம் நம்புகிறோம். Under this Act 1970-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்
தின்படி 15,000 ஏக்கரா அதிகம் கிடைக்கலாம். சர்க்கரை கரும்புக்
காகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் விதிவிலக்கை ரத்து செய்ததன் மூலம்
7,200 ஏக்கரா அரசுக்கு வரும். livestock farms grazing land
10,000 ஏக்கரா கிடைக்கும் under Trust exemptions 25,000
ஏக்கரா கிடைக்கும் Hill track areas -ஐ நாம் ரத்து செய்திருக்
கிறோம். அதன் மூலம் 32,000 ஏக்கரா கிடைக்கும். மொத்தம்
இப்போது நாம் ரத்து செய்திருக்கின்றதில், இதுவரை கிடைக்கு
மென்று எதிர்பார்க்கப்படுவது 1,49,200 ஏக்கரா. எனவே இந்த
நிலம் கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கையோடு செய்கிறோம். இதிலே
தவறில்லை என்று நான் நினைக்கிறேன். அரசுத் தரப்பில் இவ்வளவும்
செய்திருக்கிறோம். இன்னொன்று, நண்பர் திரு. தாமோதரன்
அவர்கள்கூட கேட்டார். கால்நடைப் பண்ணைகளுக்காக அரசாங்
கத்திற்கு மட்டும் ஏன் நூற்றுக்கணக்கான நிலங்கள் வைத்திருக்
கிறீர்கள் எனக் கேட்டார்கள். இந்த நாட்டிலே யாரோ ஒருவர்
இருவருக்கு மட்டும் இப்படிக் கொடுக்கப்பட்டு, யாரோ ஒருவர்
இருவருக்கு மட்டும் இத்தகைய பாதகம் செய்ய வேண்டுமென்று
அரசாங்கம் நினைத்தது என்று யாராவது நினைப்பார்களேயானால்
அது தவறு. ஏற்கெனவே 13 பேருக்கு தமிழ் நாட்டில் இந்தப் பால்
பண்ணைச் சட்டத்தின் கீழ் “டெயரி பாரம்” கீழ் விதி விலக்கு அளிக்

[திரு. ப. உ. சண்முகம்]

[1972 ஆகஸ்ட் 23]

கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களுக்கெல்லாம் நிலம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 13 பேர், யாரோ ஒருவர் இருவர் என்று தயவு செய்து கருதி விட வேண்டாம் என்பதற்காகத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆயிரக் கணக்கான ஏக்கராக்கள் ஒவ்வொருவரும் வைத்திருக்கிறார்கள். நீண்ட பட்டியல் அரசாங்கத்திடம் இருக்கிறது. எனவே இந்த விதி விலக்குகளை ரத்து செய்வதில் தவறில்லை. பால் பண்ணைகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் நிலத்தின் பெயரால் இந்த நாட்டில் ஒருவர்—நான் பெயரைச் சொல்ல விரும்பவில்லை, நண்பர் திரு. தாமோதரன் அவர்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சுவையான செய்தி. இந்த நாட்டிலே ஒருவருக்கு 1,995 ஏக்கரா சொந்தமாக இருக்கிறது. அவர் தனக்கு பால் பண்ணையிலே விதி விலக்கு வந்தவுடனேயே தனக்கு விதி விலக்கு வேண்டுமென்று மனுச் செய்கிறார். மனுச் செய்தவுடன் அரசாங்கம், அப்போதிருந்த அரசாங்கம் 800 ஏக்கராவுக்கு அவருக்கு விதி விலக்கு அளித்தது. மிச்சம் இருக்கிற பூமியை “சர்ப்ளஸ்” என்று எடுத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அதற்குள் அவர் நீதிமன்றத்திற்குப் போனார். நீதி மன்றத்திற்குப் போய் 800 ஏக்கராதான் எனக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள், பால் பண்ணை விதி விலக்கின் மூலம் இது முழுவதுமே கொடுக்க வேண்டுமென்று ஒரு மனுப் போடுகிறார். அந்த மனு நீதி மன்றத்திலே போய் “ஸ்டே” ஆகிவிட்ட காரணத்தால், அவரிடத்திலே 1,995 ஏக்கரா அப்படியே நின்றுவிடுகிறது. அவர் வைத்திருந்த 800 ஏக்கரிலே கூட, 200 ஏக்கரில் சட்டத்திற்குப் புறம்பாக அவர் பயிர் வைக்கிறார். அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த விதி விலக்கு வளர்க்கின்ற மாடுகளுக்குத்தான் அந்த பூமியைப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்ற கண்டிஷனோடு தரப்பட்டிருக்கிறது. கிரேசிங் லேண்டாக உபயோகப்படுத்தப்பட வேண்டும் அல்லது மாட்டுத் தீவனம் உற்பத்தி செய்வதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டுமென்று கொடுக்கப்பட்டது. இந்த 800 ஏக்கராவில் 200 ஏக்கராவில் அவர் நெல் பயிர் வைக்கிறார். நெல் பயிர் வைத்தவுடன், தமிழக அரசு அதைக் கண்டுபிடித்து “நீங்கள் கண்டிஷனை மீறிவிட்டீர்கள். நீங்கள் மாட்டுக்குத் தேவையான தீவனத்தைத் தான் தயார் செய்ய வேண்டும். ஆனால் நெல் பயிர் வைக்கிறீர்கள். இந்த 200 ஏக்கரில் நெல் பயிர் வைக்கப்பட்டிருக்கிற காரணத்தால், உங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அனுமதி ரத்து” என்று ஆணை பிறப்பித்தது. அதை “லேண்ட் போர்டு” அனுப்பியது. இடையே அவர் நீதி மன்றத் திற்குப் போய் மனுப் போடுகிறார். “மாட்டுத் தீவனத்தைத் தான்

1972 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. ப. உ. சண்முகம்]

நான் தயாரித்தேன். மாட்டுக்கு வைக்கோலும் தேவை, தவிடும் தேவை. நான் இரண்டுக்குமாக 200 ஏக்கரா நெல் பயிர் வைத்தேன். தவிடும், வைக்கோலும் மாட்டுக்குப் போட்டுவிட்டு, மிச்சம் மீந்த நெல், அரிசியை போனால்போகிறது என்று நான் எடுத்துக்கொள்கிறேன். என்ன தவறு? ” என்று கேட்டு நீதி மன்றத்தில் மனுப் போட்டார். இந்த நாட்டிலே விதி விலக்கு என்ற பெயரிலே சில பேர், ஆதிக்கத்தை வைத்துக்கொண்டு, அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பதற்கு சட்டத்திலே ஓட்டை இருக்குமேயானால், அதை அடைப்பதிலே எந்தத் தவறுமில்லை என்று நான் நினைக்கிறேன். ஓட்டையை அடைக்க எடுத்துக்கொள்ளும் முயற்சியை

திரு. டி. கே. பொன்னுவேலு : தலைவர் அவர்களே, அந்த நிலத்தை யார் வைத்திருந்தார்கள் என்பதை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் . . .

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : சொல்ல வேண்டாமென்பதற்காகத் தான் இருக்கிறேன். சொல்வதற்காக இல்லை, வேண்டியதில்லை. அங்கத்தினருக்கே தெரியும். எல்லோருக்கும் தெரிந்த விவகாரம், நான் மேற்கொண்டு சொல்ல விரும்பவில்லை. எனவே அந்த விலக்கை இப்போது இந்தச் சட்டம் ரத்து செய்வதன் மூலம், இந்த 1,995 ஏக்கராவில் அந்தக் குடும்பத்திற்கு எவ்வளவு ஏக்கர் தேவையோ, சட்டப்படி உரிமையோ அந்த நிலத்தைக் கொடுத்து விட்டு, மிச்சம் இருக்கிற நிலத்தை “சர்பிளசாக” எடுத்துக் கொண்டு நிலமற்றவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்கு அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்கிறது.

திரு. எஸ். எஸ். தென்னரசு : தலைவர் அவர்களே, மன்றடிக் கேட்டாலும் சொல்லமாட்டார் போல் இருக்கிறதே.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : அப்படி மிச்சம் இருக்கும் நிலத்தை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்வதிலே தவறில்லை என்று நான் கருதுகிறேன். எனவே இந்தச் சட்டத்தில் நாம் கொண்டுவந்திருக்கிற சீர்திருத்தங்கள், சமுதாய முன்னேற்றத்தின் விளைவுகள் இதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதைக் கடுமையாக விமர்சித்தவர்கள் கூட ஏதேனும் அறக்கட்டளைகள் பாதிக்கப்பட்டுவிடுமோ என்ற எண்ணத்தோடு விமர்சித்திருப்பார்கள் என நம்புகிறேன். அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்வது :

84 தமிழ்நாடு 1972 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுதல்) நான்காம் திருத்த சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 33/1972)

[திரு. ப. உ. சண்முகம்] [1972 ஆகஸ்ட் 23]

இந்த அரசு எந்த அறக்கட்டளையையும் நசுக்க வேண்டுமென்ற கெட்ட நோக்கத்தோடு இதைக் கொண்டுவரவில்லை. இது சமுதாயத்தில் ஒரு மறு மலர்ச்சி, ஏழைகளுக்கு வாழ்வு அளிக்க வேண்டுமென்று கொண்டுவரப்பட்ட சீர்திருத்தச் சட்டம். ஆகவே இந்த அவை இதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று இதன் மூலம் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் கொடுத்துள்ள திருத்தத்தைத் திரும்ப பெற்றுக் கொள்கிறாரா அல்லது வலியுறுத்துகிறாரா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : I press the amendment, Sir.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : மன்றத்தின் முன் உள்ள கேள்வி :

“ For the motion ' that the Bill be taken into consideration ' substitute the following, namely :

“ That the Bill be referred to a Select Committee consisting of the following fifteen members”

(Names of members to be given later.)

திருத்தம், மன்றத்தின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, தோல்வியுற்றது.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : முன் மொழியப்பட்ட தீர்மானம்.

“ சட்டப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ் நாடு 1972 ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்த (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) நான்காம் திருத்த சட்ட முன் வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன் வடிவு எண் 33/1972) ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப் பட வேண்டும் ”:

தீர்மானம், மன்றத்தின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டது.

பிரிவுகள் 2, 3 மன்றத்தின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு நிறைவேற்றப் பட்டது. சட்ட முன் வடிவு, பிரிவு வாரியாக, ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

பிரிவு 4.

THIRU G. SWAMINATHAN : Sir, I move—

1972 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

In Clause 4, Sub-clause (b) for the proposed item (v) substitute the following, namely :

(i) ' for the balance of the next annual income from the land 8, 9 times such balance '.

(ii) Delete items (vi) to (xi).

The amendment was duly seconded.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, இந்தத் திருத்தம் கொடுக்கப்படுகிற நஷ்ட ஈட்டைப் பொருத்ததாகும்.

நான் முதலிலே பேசுகிறபோது இந்த நஷ்ட ஈடு பிரச்னையைப் பற்றி விரிவாகச் சொல்லியிருக்கிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் கூட அவர்களுடைய பேச்சிலே சொன்னார்கள். அதிலே முன்பு இருந்தவர்களுக்கு ஒருவித நஷ்ட ஈடும் பின்னால் வருகிறவர்களுக்கு வேறுவித நஷ்ட ஈடும் கொடுக்கக் கூடாது என்கிற கருத்தினுடைய அடிப்படையிலே தான் கொடுக்கப்படுமென்றும், நாங்கள் முன்பு எந்த அடிப்படையிலே கருத்தைக் கொண்டோமோ அதே கருத்தை இப்போதும் கொண்டிருக்கிறோம்” என்றும் சொன்னார்கள். அவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தான் நாங்களும் திருப்பிச் சொல்லுகிறோம். முன்பு எல்லாம் எந்த அடிப்படையில் நஷ்ட ஈடு கொடுக்கப்பட்டது என்பதை நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் விரிவாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். வருகிற வருமானத்தை முதல் 5,000-ஐ 12-லேயும் பின்பு அடுத்து 11, 10, 9 என்ற அளவு வரிசையாய் வந்து ரூ. 20,000க்கு அதிகமாக வருமானம் வரக்கூடிய அளவிலே அது 8, 7, 6, 5, 3, 2 வரையிலே குறைகிறதாக இந்த நஷ்ட ஈடு வருகிறது. ஆனால் நான் குறிப்பிடுகிறதெல்லாம் இதுவரையிலே தனிப்பட்டவர்களுக்கு கொடுக்கப்படுகிற நஷ்ட ஈடு 9 அளவு வரையிலே நின்றுவிட்டது. 12-லிருந்து, 11, 10, 9 ஆக இருக்கிற போது இந்த மசோதாவினுடைய அடிப்படையிலே பாதிக்கப்படுகிறவர்கள் யார் யார் என்று பார்த்தால், தனிப்பட்டவர்கள் யாரும் பாதிக்கப்படப் போவதில்லை. 30 ஏக்கருக்கும் மேலாக இருந்தவர்களிலே 99 சதவிகிதம் கேஸ்கள் இன்னும் கொஞ்சம் கேஸ்கள் தான் பாக்கி இருக்கும் நிலைமையிலே அவர்களுடைய நிலங்களை எடுத்து நஷ்ட ஈடு கொடுக்கப் போவதில்லை. ஆனால் அதிலே கூட 30 ஏக்கரிலிருந்து 15 ஏக்கர் வரை நிலம் உள்ளவர்களைப் பார்த்தால், அவர்களும் இந்த நஷ்ட ஈட்டினால் பாதிக்கப்படப் போவதில்லை.

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்] [1972 ஆகஸ்ட் 23]

நஷ்ட ஈட்டினால் பாதிக்கப்படுகிறவர்கள் எல்லாம் பொது நிறுவனங்களை, அறக் கட்டளைகளை நடத்துபவர்கள் ஆகும். அதுவும் நம்முடைய சட்டத்திலே இப்போது “பொது அறக் கட்டளை என்றால் என்ன? தனியாருடைய அறக் கட்டளை என்றால் என்ன?” என்பதை முடிவு செய்து தனியாருடைய அறக்கட்டளைகளைச் சொந்தச் சொத்திலே கொண்டுபோய்ச் சேர்த்திருக்கிறோம். ஆகவே தனியார் அறக்கட்டளைகள் நடத்துபவர்களுக்கு இப்போது உள்ள மாதிரி இரண்டு பங்கு கொடுப்பதிலே யாரும் ஆட்சேபணை செய்வதற்கில்லை. ஆனால் பொதுவான அறக்கட்டளைகளுக்குப் பொது மக்களுக்கு நன்மை செய்யக் கூடிய அறக்கட்டளைகளுக்கு பழைய அளவிலே கொடுக்க வேண்டும் என்கிற அடிப்படையிலேதான் இந்தத் திருத்தத்தை கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். செலக்ட் கமிட்டியிலே நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களும் சொன்னார்கள். ஆனாலும் அவர்கள் அதற்குப் பணம் கொடுக்கக் கூடாது என்று பேசினார்கள். நம்முடைய மாண்புமிகு திரு. நாராயணசாமி அவர்களும் இதுபற்றி எடுத்துச் சொன்னார்கள். பணம் கொடுக்க வேண்டுமென்னும்போது நிரந்தரமாகக் கொடுப்பது என்பது ஒன்று, காலப்போக்கிலே பணத்தினுடைய மதிப்பு குறைந்துகொண்டே போவது இரண்டாவது ஆகும். பொது அறக்கட்டளைகளுக்கு இரண்டு பங்கு கொடுக்க ஆரம்பித்தால், அடுத்த ஆண்டு நிலைமை சரியாக வரும் என்ற அடிப்படையிலே தான் அந்த நஷ்ட ஈட்டைச் சொன்னார்கள். சோஷலிசம்பற்றிச் சொன்னார்கள். தனியாருக்கு இரண்டு பங்கு கொடுப்பது சோஷலிசமா என்று கேட்டார்கள். இரண்டாவது, சில பேர் ஆயிரக் கணக்கான நிலங்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது அந்த நிலத்திலே ரூ. 40,000 தானா வருமானம் வருமென்று கேட்டார்கள். எனக்குக் கூடத் தெரியும். அப்படிச் சொன்னவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட மைனாரிட்டி சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். மைனாரிட்டி சமூகத்தினாலே நடத்தப்படுகிற கல்லூரியை வைத்து நடத்துபவர்கள் சொன்னால், இது மாதிரி அதிகப்படி நிலத்திற்கு எவ்வளவு வருமென்று சொன்னால், அவர்கள் சொல்லுவது உண்மைதானா, என்ன மாதிரி நிலம், எவ்வளவு ஸ்டாண்டர்டு ஏக்கர் வருமானம் என்கிறபோது குத்தகைக்கு விட்டால் பைசா கூட வருமானம் இல்லாத அளவுக்கு வந்திருக்கிறது. தனியார் துறையிலே பல அறக்கட்டளைகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றது. இரண்டு லட்சம், இரண்டரை லட்சம் பாக்கிகள் வராத முறையிலே இருக்கின்றன. அறநிலைய அமைச்சர்

1972 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

அவர்கள் இல்லை. நான் திருநெல்வேலிக்குப் போயிருந்தபோது அங்குள்ளவர்கள் இரண்டரை லட்சம் ரூபாய் பெறுமானம் பாக்கி என்றும், இரண்டரை லட்சம் ரூபாய் வருமானம் வரக்கூடிய இடத் திலே ரூ. 25,000 வருகிறது என்றும் சொன்னார்கள். மைனாரிட்டி வகுப்பினர் நடத்தக்கூடிய கல்லூரிகளிலே ஏன் வருமானம் குறைந்தது என்பதைக் கூடப் பாராமல் இவ்வளவு நிலம் வைத்திருக்கிறாயே, அந்த நிலத்திலிருந்து இவ்வளவு பணம் எடுத்து விட்டாய் என்று பேசுவது சரியல்ல என்பது என்னுடைய கருத்து. 25-வது திருத்தம் வந்த பிறகு யாருடைய சொத்தை யார் வேண்டுமானாலும் எடுத்துக்கொண்டு எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் கொடுக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு வருவது தவறாகும். 25-வது திருத்தத்திலே, தனிப்பட்ட நிறுவனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், சிறுபான்மை மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களுடைய சொத்தை எடுத்துக்கொண்டால், “மார்க்கட் வேல்யூ” கொடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். என்றாலும் கூட அது சட்டமாக இருந்தாலும் அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டாலும் கூட, அது சிறுபான்மை ஜாதியினர் நடத்தக் கூடிய பள்ளிகள், கல்லூரிகள், கிருஸ்துவர்கள், முஸ்லிம்கள் நடத்தக் கூடியவை, அவ்வளவும் பாதிக்கக்கூடிய நிலைமையிலே இருக்கிறது என்பதை நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சோஷலிசம் பேசுபவர்கள் சொல்லுவது ஒன்றாகவும் நடை முறையிலே ஒன்றாகவும் இருக்கிறது என்பதை நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அரசர்களுடைய மானியங்களை ரத்து செய்தார்கள். ரூ. 4 கோடி கொடுக்க வேண்டிய மானியத்தை ரத்து செய்து இன்றைய தினத்திலே அரசர்கள் இடைவெளியிலே எப்படிச் காலம் கழிப்பார்கள் என்பதற்காக ரூ. 10 கோடி கொடுத்திருக்கிறார்கள். இப்போது நடக்கிற சோஷலிசம் இது. இப்போது எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய நிலங்களிலே அரசுக்கு எவ்வளவு செலவாகும் என்று பார்த்தால், இரண்டு கோடி அளவிலே கூட செலவாகாது. அரசு கொஞ்சம் சேர்த்துக் கொடுத்தால் அரசுக்கு நன்மை. தனிப்பட்டவர்கள் பாதிக்கப்படுவார்களா என்ற வருத்தம் இல்லை. நாளைய தினத்திலே இதுபோன்ற கல்வி நிலையங்கள் பாதிக்கப்பட்டு, கேரளாவிலே உருவான நிலைமை மாதிரி வந்து பணம் என்று உங்களிடம் கேட்டு அல்லது மாணவர்களிடம் டொனேஷன் என்ற அளவிலே பணம் வாங்கி, பல குழப்பமான சூழ்நிலைமைகள் உருவாக வேண்டாம் என்ற காரணத்திற்காகத்தான் இந்தத் திருத்தத்தை நான் கொடுத்திருக்கிறேனே தவிர, தனிப்பட்ட

[1972 ஆகஸ்ட் 23]

முதலாளிகளுக்கு ஆதரவாகக் கொடுக்கவில்லை. ஏனென்றால் நம்முடைய அரசு வந்த பிறகு 30 ஏக்கருக்கு மேலே யாருக்கும் இல்லை என்கிற காரணத்தினாலே, இது பொது நிறுவனங்களைப் பாதிக்கிறது என்ற ஒரே அடிப்படையில் ஒரு நல்ல எண்ணத்திலே தான் நாங்கள் சொல்லுகிறோம். அதைத் தவறாக அமைச்சர் அவர்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொண்டு நான் இந்தத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் கொடுத்திருக்கின்ற திருத்தத்தை ஏற்றுக்கொள்வதற்கில்லை என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நஷ்ட ஈடு தொகை மொத்தமாக வருகிறபோது நாம் பேர் ரெண்டைக் கணக்கிட்டு அதிலே வேண்டி ரெவின்யூவைக் கழித்து வருகிற தொகையில் முதல் ரூ. 5,000-ஐ 12 ஆல் பெருக்குவது, அடுத்து ரூ. 1,000-ஐ 11 ஆல் பெருக்குவது, அடுத்து 10 ஆல் பெருக்குவது, அடுத்து 9 ஆல் பெருக்குவது என்பது சட்டம். இப்போது உள்ள சட்டப்படி இதைக் கொடுக்கிறோம். 12 ஆல் 11 ஆல் 10 ஆல் 9 ஆல் 7 ஆல் 5 ஆல் 4 ஆல் 3 ஆல் 2 அல் என்ற விகிதத்தில் பெருக்கிக் கொள்கிறோம். நஷ்ட ஈடு அதிகமாகக் கொடுக்கக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் இந்த முறையைப் பின்பற்றி யிருக்கிறோம். எனவே சமுதாய மாற்றத்தின் அடிப்படையில் இருக்கிறது என்பதை நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன். திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் மன்னர்கள் மானியத்தைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். முன்பு இருந்ததைவிட இப்போது அதிகம் என்று சொன்னார்கள். அது நிரந்தரமாகக் கொடுக்க வேண்டும். இது அப்படி அல்ல. இப்போது நஷ்ட ஈடு கொடுத்து விட்டால், பெரிய பாதகம் ஏற்பட்டுவிடும், பல கல்லூரிகள் மூடப்பட்டு விடும் என்று சொல்வதற்கில்லை. பொது சார்புடைய எல்லா அறக்கட்டளைகளுக்கும் விதிவிலக்கு இருக்கிறது. கல்லூரி ஸ்தாபனமாக இருந்தாலும், மதச் சார்புடையதாக இருந்தாலும் விதிவிலக்கு உண்டு. அப்படி பாதிக்கப்படுகிற கல்லூரிகள் அதிகம் இருக்காது. அப்படி ஒன்றிரண்டு இருக்குமேயானால், அது தவிர்க்க முடியாதது என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இதில் எந்த மாறுதலையும் செய்வதற்கில்லை. எனவே அங்கத்தினர் அவர்கள் இதை வலியுறுத்த வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அரசுத் தரப்பில் கொண்டு வந்திருக்கிற சட்டத்தை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1972 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. ப. உ. சண்முகம்]

வாதத்தைத் தருகிறோம் என்று தெரிவித்திருக்கிறேன். கல்லூரிகளும் உயர்நிலைப் பள்ளிகளும் இதனால் பாதிக்கப்படாது என்ற உத்தரவாதத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு, உறுப்பினர் அவர்கள் தனது திருத்தத்தை வலியுறுத்த வேண்டாம், சட்டத்தை ஒத்துக் கொள்ளலாம் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : திரு. தாமோதரன் அவர்கள் திருத்தத்தை வலியுறுத்துகிறார்களா?

THIRU A. R. DAMODARAN : Sir, in view of the assurance that the Hon. Minister has given that he is going to amend the Madras University Act, the Madurai University Act and the Annamalai University Act to provide that educational institutions will not suffer because of the implementation of the Ceiling Act, I withdraw the amendment with great reluctance.

திருத்தம், மன்றத்தின் அனுமதியுடன், திரும்பிப் பெறப்பட்டது.

பிரிவுகள் 5 முதல் 7 வரை, மன்றத்தின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டன.

பிரிவு 1, நெடுந்தலைப்பு, முகப்புரை ஆகியவை, மன்றத்தின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டன.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தலைவரவர்களே,

“சட்டப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ் நாடு 1972 ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) நான்காம் திருத்த சட்ட முன் வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன் வடிவு எண் 33/1972) நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்” என்று முன் மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : மன்றத்தின் முன் உள்ள கேள்வி :

“சட்டப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ் நாடு 1972 ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) நான்காம் திருத்த சட்ட முன் வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன் வடிவு எண் 33/1972) நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்”.

தீர்மானம், மன்றத்தின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டது.